

Millei Lajos

SZÓSZIVÁRVÁNYOK

Millei Lajos
SZÓSZIVÁRVÁNYOK

europrint

Millei Lajos

SZÓSZIVÁRVÁNYOK

A könyv tartalmáért a szerző,
Millei Lajos,
teljes felelősséget vállal.

A szerzőnek fenntartva minden jog.

Lektorálta: Milleiné Kelemen Csilla
Szövegszerkesztő: Milleiné Kelemen Csilla
Általános grafika: Kovács Daniela

Készült a nagyváradi nyomdában

ISBN 978-963-12-6308-4

Előszó

Bár végtelenül megtisztelő, nem egyszerű feladat e versek elé előszót írni. Már csak azért sem, mert Millei Lajos minden versbe örökített lélekrezdülése olyan, akár egy szentély, ahová csak levetett cipővel és levett kalappal illik belépni.

Az eszme magasztos szikrája ragyog minden tökéletesre csiszolt költeményéből, és most nem csupán a hang kellemes mértéktartására, avagy verstani ritmuson alapuló tökéletességre gondolok, hanem a belső, a lényegbeli értékekre, a mártírpózoktól mentes szellemre, az ösztönös eleganciára, mely a szerző minden alkotásában felismerhető.

Feszült magába figyelésével találkozhatunk már e kötet nyitó versében is, melyben dacosan elkiáltja magát: „Törekvésem vérét ne fessétek másra, / alkotni születtem, nem bologatásra.” (Acélos derékkal).

Az Élet nevelte Őt ilyenre, amikor lelkének meztelen lapjára először véste rá a **becsület** szót. Az az Élet, melynek a szerző, mint ahogy a Nem osztozom című versében írja, csak egyszerű bérlője. De amíg itt van, míg friss levegővel telítődik meg a tüdeje, a szépirodalom alázatos szolgájaként teszi a dolgát.

Az akaratok és az elszánások tudattalan őforrásaihoz hajózik el mindnyájunk örömére, ám hiába rendelkezik a tudással és a művészet eszközeivel, alkalmanként csupán egy életképes szómagzatot hozhat el onnan. „Mennyi szókép, félvers jajongva elpihen / félájultan a hajó alatt, a fodrozó vízen. / Órjögve táncol a szél, a vitorla megdagad, / kár a vízbe fúltakért. A hajón csak egy marad.” (Azért az egyért).

Es, hogy miért hisz Ő rendíthetetlenül a szó és a dal erejében? Azért, mert csodálatraméltó és nagyszerű összefüggésben van a világ minden dolgával, így aztán úgy képes megrezzentetni az olvasók lélekúrjait egy-egy elfutó hangulatával, egy-egy nevezhetetlen sejtelmével, akár az érezhetetlen fuvallat a tó vizét. „Talán üzenjek hadat a leírt gondolatnak? / Vagy ünnepeljem őket, ha életben maradnak? / Lessem fejlődésük, vigyázzak rájuk? / Minek? Megvan a

saját világuk. / Ha elég erősek, hát nőjenek fel, / s lelkekben rakjanak fészket, igaz szeretettel.” (Egy dal a Dalról).

A titkok fátyla mögé való bebújni akarást éleszti fel bennünk, olvasóban, amikor Millei Lajos hozzánk hajolva a fülünkbe súgja „Virágok vasárnapi vágyát / lengeti lágyan lelkemben a szél”. (Fel-feltörő akarattal).

Nem csak a lélek finom csipkeshövedvényei között képes átpréselni magát, a költőnek a levegő meghódítása és a lélek megismerése egyformán ősi; „Ó, öleljetek lágyan piheszárnyú szelek, / vén, haldokló vágyamat csókoljátok szájon, / tetszhalott álmára feltámadást lengjete, / míg illatozó reményt szórtok szét a tájon.” (Új szélkarok ringatnak).

Tökéletes, és szinte döbbenetesen élethű az a miliő, amely a tolla hegyéből cseppen, az olvasó nem csak hallja az általa festett éjszaka csöndjét, de érzi is borús, csüggedt szomorúságát, nyugtalanságát; „Szunnyadó éjben mereng el a kétség, / karba-tett kézzel fel-alá jár” (Ha éjfél ut az óra).

Ha nyílt elmével, ráfigyeléssel és beleérzően gyönyörködünk e szószivárványok szípkarkázó szépségében, kivétel nélkül, mindannyian észrevesszük majd, hogy a költő szeretne átmenteni az örökkévalóságba valamit.

Nem csak a táj, a hazaszeretet szentségét, a lélek gyönyörűségét, hanem a valaha átélt pillanatokat is, és az emlékekkel együtt mindazokat, akiket szeretett. – „Anyám, ha teheted, néha vedd reám szemed, / kisdéd álmokat vigyáznod nem volt hasztalan” (Emlékeid hullámvéréseben), „Elrohantál innen, hol mindig karok védtek, / s az életvásnadat tiszta vízzel mosták” (Elmentél), „megajándékoztad folyvást éhes tekintetem, / hogy ez a pillanat örökre megmaradjon nekem.” (Lelkem falára festett a hajnal). Teszi ezt úgy, hogy nem fontos, kinek danol, mert akinek a lelke csordultig tele van ilyen varázslatos kincsekkel, úgy énekel bele a pusztába, hogy cseppet sem törődik azzal, hogy a pusztá érti-e, vagy sem.

Mégis, kezünkbe venni ezt a verseskötetet, belelapozni, lélekűdítő megpihenést jelent a tiszta művészet oázisában. Szeretettel ajánlom azoknak, akik önérzetes és méltóságteljes alkotásokra szomjasak.

Kovács Daniela
Debrecen

Acélos derékkal

Rózsaszín a lelkem, ezt így látják sokan,
ám e szép tündérpírnak mindig ára van.
Bársonybőrű fala gyakorta elszakad,
ha nem jelölt útra tér rá dacakarát.
Terelgetnek gyakran, falat tesznek elém,
de ne mondja meg senki, merre menjek én.
Ne kérjeteك meg rá, hajolni nem tudok.
Rozsdás, vén derékkal egyenes maradok.

Lépcsőt raknak olykor, hogy arra menjek fel,
s mondják, ha felérek, mindenki ünnepel.
Segítő szándékkal korlátot ácsolnak,
ketrecet emelnek szélszárnyú álmomnak.
Ne féltsétek lábam, acél a csizmája,
konok patkót szegelt sorsom a talpára.
Ne kérjeteك soha, hajolni nem tudok.
Rozsdás, vén derékkal egyenes maradok.

Ha szabad szelek szárnya repít az égre,
s daróc, dúvad dalom simul rá a fényre,
hitecsetemtől a habfelhős boltozat
kékben pompázik majd, nem hagyok foltokat.
Törekvésem vérét ne fessétek másra,
alkotni születtem, nem bólogatásra.
Ne várjátok tőlem, hajolni nem fogok.
Rozsdás, vén derékkal egyenes maradok.

Helyettetek pengetem a húrokat

A dalnokok dolga, hogy a lant daloljon,
s a felajzott húrokból igazság szóljon.
Ám hallást nem adnak az énekek mellé,
ha megérted a dalt, azt Te teszed szebbé.

Égre-feszített kiáltás leszek

Voltam már didergő harmatcsepp
a mező fényre vágyó zöldjén,
voltam pajkos, csókszájú szellő
anyám ünnepi főköttőjén.
Voltam lebénult, gyenge fűszál
teret taposó talpak alatt,
hulló falevél, megárvult ág,
konok, eltökélt dacakarát,
melyben, mint kisiklott vonat
tört, zúzott a gondolat.

Voltam már fájdalmas vonaglás
a megkeseredett arcokon,
kitört hegyű reményceruza
félbehagyott életkarcokon.
Voltam némán elénekelt dal,
fűsüket fülekbe áradó,
értetlen száju meg nem értés,
hol áldottan átkozott a szó,
de mától kiáltás leszek.
Hát remegjetekek hegyek!

Azokért kiáltok,
kik élnek az átkot,
s a korgó gyomrú, szemlesütött este
üveges pupillával bámul
a heverésző nincstelenbe.

Azokért kiáltok,
kik nem látnak álmot,
akik a karéj száradó kenyeret
lejárt adósságszaftba mártják,
hogy jóllakassák a gyereket.

Azokért kiáltok,
kiknek szája tátog,
de elviszi a szél a síró hangot,
mert néma reménnyel húzatnak
temetésre hívó harangot.

Azokért kiáltok,
s a hangjukká válok,
akik napestig robotolnak kábán,
s nem jutnak előbbre az úton,
mert béklyók Ők az Élet lábán.

Értetek kiáltok
vesztes milliárdok,
kiktől ellopták jövőtök fűszerét,
s most íztelenül nyammogjátok
a holnapok száraz kenyerét.

Kiáltás leszek, ostorcsapás,
égzengő harag, érchangú vád,
hogy a zsíros élettolvajok
ne lopják el a holnapruhád.
Fényedet ne mérjék hitelre,
s ne adják vissza azt kamatra,
nap mint nap fülükbe kiáltom,
hogy figyeljenek jajszavadra,
s ha élni ébred az álom,
nem kell már kiabálnom.

A különcök útján

Élek, miként mások, a hiányt restellve,
annyi érzéssel, mit enged még az elme.
Elbújok gyakran, ha lábamra taposnak,
s hiába tartanak mások alaposnak,
szétszórt vagyok, bohó, egy hangulattenger,
melynek hullámozását szenvedí pár ember.

Nem hat meg sznob arcok felületes bája,
ha felcsendül bennem a szél muzsikája,
ha búcsúzni látom a pityergő Napot,
megölelem rögvést, és zsebkendőt adok
minden Őt könnyező bokornak és fának,
s kezet csókolok a Természetanyának.

Élek, mint mindenki, egyedi igénnyel,
sorsom a karmester, mégsem ő vezényel,
a dal ritmusát, mely kíséri életem,
nem szabhatja senki és semmi meg nekem.
Teremtő vagyok, csak egyedül kárhozom,
ha a Hold sarlóját aratni elhozom.

Különcnek hisznek, mert nem zenélek mással,
keringőt járok a biztos elmúlással,
s bár ő hívott táncra, a taktust én verem,
daclőszerrel töltve az életfegyverem.
Különcnek tartanak, Ők, a messiások,
temetnék hitem, mit nap mint nap kiások.

Különc kölönc vagyok a törtetők hátán,
reménykedők egén derűs szószivárvány,
különc, aki látja rét selymén a fodrot,
s felhőkből farag ki sok-sok bárányszobrot,
madárdalárdáknak lapozza a kottát,
s templommá szentelne számos életkocsmát.

Különcnek látnak, mert nem bégetek velük,
ha süketet játszik az unott Istenük,
hisz elege van már a rimánkodásból,
a kapzsi életcélú gonoszkodásból.
Ölés helyett ölelj, búra mosolyt ragassz,
s milliárd különcknek rügyezhet ki tavasz.

Nem osztozom

Nem osztozom eztán. A kín már csak enyém.

Nem osztozom én, mint annak idején,
mikor dalt dúdolt a szív a világ tetején,
és habfodrokat festett az elképzelt jövő
bizalmam álmodó egén.

Nem osztozom többé, én mindent vállalok,

Te voltál a hullám, s én parton a homok.

Nem álltam eléd, csak ott napoztam én,
s belém botlottál szemcséim fövényén.

Nekivágtál újra, s új hullámhegyen
ostromoltad daccal homokfövenyem.

Akarathullámod a homokpartomat
átáztatta vízzel, míg fűtötte a Nap.

Nem osztozom én, még ha partod is vagyok,

ma még Te vagy a hullám, s én alul maradok,

de jövőm Sorskönyvéből kitepek egy lapot
s hitem abból hajtogat majd papírcsónakot.

Vízre teszem én, mert hívnak a holnapok,
hogy szelek repítsék bárkám, hevesek, nagyok.

Belém karol a jövő, akkor én leszek felül,
amikor kis papírhajóm a hullámodra ül.

Ó, konok, koldus lélek

a remény fénye vagy,

papírhajód alól

a tengert el ne add.

Nem osztozom már, csak enyém a hiány,
ábrándok, emlékek, csalfa valahány.
Úgy lengik orrodba a jövőd illatát,
hogy megéhezel rögvest,
s miként az est millió csillagát
tálalja fel az égbolt asztalára,
úgy terít számodra vacsorát
a hiszékenység léha lelkű lánya.
Szemed gyönyörénél csak étvágyad nagyobb,
s az utolsó morzsáig mind-mind felfalod.
Jóllakatod gyomrod, s elhiteded vele,
hogy nap, mint nap ez lesz eztán eledele.
Ám készül a számla, s nincs hiteled többé,
jóllakottság vágya széjjelfoszlik köddé.

Ó, éhes, bús hitednek
te korgó gyomra vagy,
papírhajód alól
a tengert el ne add.

Nem osztozom, nem, ha kell, nyűszítve várok,
eladó lelkemre majd én is licitálok.
Jövőm fényhiteletét fölözzék bankárok,
és szívják ki véretem hitvány uzorások,
én akkor is álmaim aranyán járok,
és lélekföldem síkját nem szántja fel árok.

Ó, megváltott, széplélek,
mivé lesz aranyad,
papírhajód alól
a tenger elapad.

Nem osztozom Veled, mert minden mi én vagyok,
ördögi szándékok, s vágyszárnyú angyalok,
kint kántáló éjek, lírát zsongó dalok,
megélt szenvedések, elvárt diadalok,
küzdő fogadalmak, emlékké halt napok,
elfáradt esték, és frissvérű hajnalok,
ez mind-mind a Tiéd. Én csak bérlő vagyok.

Ó, bérbe kapott Élet,
papírhajóm Te vagy,
s tiéd a tenger is,
hát ringass, el ne hagyj.

Tartsd észben

Ne szelektálj folyvást,
az Élet - játékod is.
Ha rád ragyog a fény,
kapsz hozzá árnyékot is.

A fájdalom pengeélén

Halálra szánt, simogató rettenet
zabálja fel a perceket,
s te, mint vágyat gögicsélő kisededek,
a bizalmadat hirdeted.

Bújócskát játszik az éhes kín veled,
s te mégis folyvást felleled,
s mert keservvel fertőzi meg szellemed,
sosem győzhet a jelleted.

Hiába jajgat, vonyít az éjszaka,
a változásnak nincs szava,
ágyadban a belenyugvás illata
ráfeszült már a paplanra.

Daccal hívod a reményt, de kinevet,
leforrázza a hitedet,
és a cafatokban foszló sebedet
kiárulja, mint kincsedet.

Konok tudatod kolduló vándora
rásimulna az álomra,
de zárva a mesevilág városa,
maradsz a kín napszámosa.

A fények ravatalánál

Mögém lopódzott szép lassan az Élet,
hátamra pakolta batyuját,
s az eddig szememben villódzó fények,
már tarkómra szórnak fényruhát.

Ó, de sokáig táncolt már előttem,
vibrálva, szikrázva csillogott,
pajkos, féltő fénye még elmenőben
pár szikrát a sarkamra dobott.

Mögöttem, mint kigyúlt útjelző strázsák,
merész sugárt szórnak hitmagok,
megélt komédiák, elvérző drámák
intenek amerre ballagok.

Dacléptű szándékom elpihen kissé,
sebeket vájt talpára a Sors,
ám a járt utat nem teszi semmissé,
ha irama már nem olyan gyors.

Lassul az életem, meglassul léptem,
petyhüdt szirmán a vágy csak dereng,
csendesedik gőgöm, lanyhul a fényem,
s elúszom a homálytengeren

A megalkuvás rongyaiban

Jaj, nem kell, hogy szeressen az élet,
csak bújjon oda esténként mellém,
és a hit, mely érte semmivé lett,
pihenjen meg vad, tékozló mellén.

Jaj, nem kell, hogy mindig illatozzon
vértől vörös, vágytipró virága,
csak ne hústépő halált okozzon
fulladni kész, felfaló hiánya.

Elbírom majd, és víg dallá sírom
a mosolygó, foghíjas életem,
aranyserlegből kortyolom kínom,
s többé nem lesz már bennem félelem.

Büntess meg engem teremő Isten,
hogy ne szűzként szokjam a szenvedést,
égesd fel vágyam, vedd el a kincsem,
s én szájon csókolom a rettegést.

Új álmok szárnyán szálljon az élet,
új szív lüktesse bennem vörösét,
hol az ölelve gyilkoló fények
nem döfik le a lélek örömét.

Felvértezve

A remény a Te pajzsod, ha támad az Élet,
bizalmad s hited pedig lélekvédő vérted.

E fegyverek híján sose indulj csatába,
mert agyonver a Sors, míg fürdesz mosolyába.

A megújulás hitében

Elkaszált gondolatatok némán, kivérző rendben,
szénaként száradnak, szikkadnak fejemben.

Hiába hoz hajtást a zöldellő rétem,
hiába a harmat, mely megfürdeti szépen,

hiába a Naplány aranyzajú csókja,
hiába a szélcsend, mely zsenge szárát óvja,
ha nincsen dolgos kéz, mi csokorba kötné,
hogy pihe illatszárnya ne váljon köddé.

Az ezernyi gondolat mind kórónak áll,
amit a feledés rendre lekaszál.

Ó, tehetetlen kezek, miért nem iparkodtok,
minden friss hajtásnak sípot adjatok,
harsonát dugjatok minden fű szájába,

harsogjanak bele a süket világba,
ők arra születtek, hogy víg fényporrá válva
rakódjanak le számos lélekszoba falára.

Arra születtek, hogy éles mosolykarddal
szálljanak szembe könnyel, haraggal.

Arra születtek, hogy a sugarat rostokra szedjék,
s abból szóplédet szöve, a léleksebet fedjék.

Ó, ne hagyd, tétova, tunyuló emlékezet,
tétlenség vermében sínylődni e kezét.

Reszketeg csontjait töltsd fel akarattal,
szikkadt, vén inait tekerd be izommal,
hiszem- harmattal puhítsd bőre petyhüdt ráncát,
hogy ne zsibbadjon soha, folytassa a táncát,
és pókhálózson folyvást a lélekszobákban,
mert a szeretet teret kér szerte a világban.

A bennünk bűvó vágyak

Ki nem mondott szavak, fejbe lőtt érzések,
gyilkoljuk őket, ám mégis-mégis élnek.
Gondolatsírunkból ők folyvást kimásznak,
bizonyítva létét a feltámadásnak.

Keresztre feszítjük, megdobáljuk sárral,
mégis szembesülünk szelíd szigorával,
s ha vak világunk veri, nem is hisszük el,
kívánt halálában is minket ünnepel.

Nekünk csurgat mézet érzelemtányérra,
tüzes tudatunkat vonszolja árnyékra,
majd hűs borogatásként hittel hinti be,
hogyan később a valót álommal színezzé.

E bolond, bohém fájás úgy áll majd tovább,
hogyan életünk útján elfedjük lábnyomát.
Mégis, míg létezik, elhitetjük vele,
döntéseinkben neki nincs is szerepe.

A rontás dacára

Semmiből jöttem és semmivé válok,
az idővonatom elrobog,
létsíнем mentén üres állomások
tégláit lopják a boldogok.

Csókoltam tavaszt, öleltem nyarakat,
sétálni vittem a fáradt őszt,
télfagyos széllel fedtem be szavakat,
s ellepte bennem a páragőzt.

Valónak hittem el hazug meséket,
száz színnel festettem álmokat,
selyemmel óvtam sok megélt emléket,
miközben robogott a vonat.

Ablakán kinézve, szaladt az élet,
fogócskát játszott ő énvelem,
és megtalált folyvást, jól meg is tépett,
rongyokba csavarta életem.

Nem várt rám senki, ha megállt a vonat,
az állomás némán ásított,
leszálltam volna, indult a mozdulat,
de a félsz vaskeze átfogott.

Zsibbadt étellel, a vonaton ülve,
majd elrobogok a cél felé,
s míg utazom én, a rázkódást tűrve,
nyílt szívvel megyek a fény elé.

A szó hatalma

Térden áll a szó, ha kérlelni készül,
csókvirágos szájjal lágyan simogat,
nyakkendő, szép igékkel kiegészül,
s abból épít szókatedrálisokat.

Forró hasonlatok fűtik a lelked,
ezer melléknév simogatja arcod,
benned a mámor felhevülve gerjed,
s porrá égeti a napi kudarcot.

Ám rideg, hűvös, ha közömbös veled,
unottan fűz száraz kötőszót láncná,
gőgös főnév neveti léleksebed,
s nem csendül benned rózsaszín románccá.

Elfordul tőled, sőtlan lesz az íze,
kopott köntösével fedi a léted,
s halott, hangtalan vért pumpáló szíve,
sötétségbe mártja szikrázó fényed.

Mégis legfájóbb, ha ellened harcol,
s ádáz indulatszó ontja a véred,
seregnyi névmás folyvást téged karcol,
s pallossal sújtja kialakult béd.

Nincs főbb ellenség a gyűlölő szónál,
ordasként ordít, s tigrisként marcangol,
vérmesebb ő száz tengeri kalóznál,
ám, ha tiszteled, benned is dorombol.

Tanulj meg élni

Néha, mikor érzed, elfogy a türelem,
csak mosolyogj egyet, és mindjárt ott terem
az elnéző megértés. Ő arra született,
ne engedje meg, hogy a düh fogja kezedet.

A születés halálára

Szívemben virágzik
halál és szerelem,
holnap az egyiket
jaj, özvegyé teszem.

Halálos szerelmem,
lesz-e nekünk nászunk?
Szerelmes halálom,
megsirat-e gyászunk?

Szívemben virágzik
elmúlás és élet,
szirmok virágvágya
jaj, már semmivé lett.

Halálos virágom
virulj a szívemben,
virágos halálom
temetkezz el bennem.

Elhamvadt életből
születik a halál,
bölcső és koporsó
mindünkre rátalál.

A tudathatár mezsgyéjén

Hajnalodik ismét. Az álompillák alatt
el-elbóbiskoló bágyadt gondolat,
mint száztonnás, kínlódó tehervonat
vonszolja rakományát az ébrenlét hegyére.
Fogytán a lendület, már csak az emlékek kegyére
számíthat kitartó, elszánt akarattal,
hogy a roskadozó gondolatvagonok
nem tartanak az álomba induló tudattal.
Mevárják majd őt, elszánt, megmaradó daccal,
s mihelyt életre nyitja szemét az elme,
kezdődhet újra az utazás kóros küzdelme.
A remény, mellyel kipányvázza az eddig húzott terhet
erősnek látszik, nem kér engedelmet
az illékony, ködfelhős álomhadtól,
elzárkózva a megkönnyítő bódulattól,
sziklaszilárdan vár a holnap is ételt adó kézre,
csak ekképp gömbölyödhet nap mint nap egészre.
S most, hogy biztonságban tudja több tonnányi kincset,
megadón nyomja le az álomajtó kilincset,
és besétál ámulva a mesék világába,
hol tapintható a végtelen kigombolt idegszála,
s gyógyító balzsam csöpög megélt bajok tucatjára,
hisz oly fárasztó a küzdelem... ennyi épp elég is mára.

A vég kezdetén

Vén, vakká vált vágyam vágyja a szépet,
szép szóból szűz szikrát csiholna,
s egy abból fellángolt emberiséget,
örök időkig védne, óvna.

Ott nem törnek el áldást adó kezet,
ha ösztönből ölelni indul,
és a szívekbe égett emlékezet,
a szeretet harangján kondul.

Ott nem sír a virág sziromhalálért,
s ima fed be álnok csillogást,
ott életet hoz a fény, s bizalmáért
nem kap véres atomvillanást.

Mondd Ember, mért lettél önnön farkasod,
véredet étlapra mért teszed?
Míg társad marcangolt testét felfalod,
vádakkal véded a tettedet.

Vakká vált vágyam tán látni fog egyszer,
szép szóból majd szűz szikrát csihol,
máglyáján ég el az öldöklő fegyver,
de emberiség sem lesz sehol.

Az álom üzenete

Ne hidd, hogy az álom nem válik valóra.
Ha úgy nézel reá, mint kapaszkodóra,
átöleli léted, s elhiteti veled,
hogy álmod erejét életedben leled.

A végső harc előtt

Hátamra telepszik a vén idő.
Kigúnyol már,
s miként örök érvényesülő,
megszégyenítve, majd nélkülem jár.

Ő megéri egykor, amit én nem,
hisz Ő az úr,
a kapzsi, gonosz, istentelen,
ki holnapom termőföldjébe túr.

Ne rettents múltó, beste lelkű rém.
Már nem félek,
midőn búvó napom reggelén,
a meg nem élt, élni vágyó fények.

Szívemet nem szorongatod többé.
Sokszor láttam
pergő homokszemed közönyét,
míg a napjaimat eldobáltam.

Kitárt, üres karom lehanyatlik.
Elhagy erőm,
s nyugvással tegnapomra omlik
diadalom, a jelent éltetőm.

Fegyverkezem a végső csatára,
s mint jó barát,
szóhulláimat majd a mára
testálom. Köré verjetelek tanyát

Árral szemben

Rongyszívűek várják széjjelszakadásom,
lyukakat ütnek egy acéldac paláston,
s nyögésnek veszik nemakarásom.

Karmolják körömmel, marcangolják foggal,
lelkem szép szövetét szennyezik szitokkal,
szóáldás selymét sújtják átokkal.

Mosolyszájuknak vad vicsorgás az apja,
kibúvó zsenyémet étvággyal harapja
a zabálók felvirradó napja .

Jaj, csak az étvágyuk ne lenne ily vérmes,
ha villát, s kést fognának az estebédhez,
magam simulnék a terítékhez.

De ezek csámcsogva, morogva zabálnak,
folyvást új, friss lélekhúsért kiabálnak,
tor szaga van az efféle bálnak.

Bomló maradékom intő példa legyen,
köpjék be legyek a kukac-vájt életem,
de a húsból féreg ne egyen.

Az igazak tanúja vagyok

Ne gyűlölj Élet, azt majd megteszem magam,
ha zengő énekemnek rekedt hangja van.
Nem érdem, ha dalom a fényre költözött,
toprongyos vagyok a meztelenek között.

Ne ítélj Isten, a vádlott nem én vagyok,
míg folyvást gyűlölködnek az irgalmasok.
Szívtelen ma a nálam jobban öltözött,
toprongyos vagyok a meztelenek között.

Ne vess meg Ember, a nincs, nem lehet okod,
áldott hitet szórni neked is van jogod.
Én hallom, hogy a kín jajongva felnyögött,
én, a toprongyos a meztelenek között.

Ne hagyj el szeretet, a hiányod fegyver,
s e fegyverrel öl ma a kegyetlen ember.
Lélekföldeket ő könnyel öntözött,
s toprongyos lettem a meztelenek között.

Ne szólj világ, s ne hazudj sebemre tapaszt,
utolsó szó jogán majd én megteszem azt.
Mért higgyem, hogy dalom a fényre költözött?
Toprongyos vagyok a meztelenek között.

Azért az egyért

Vágyszárnyon röpül a költő lelke éjjel,
az álmok gerincívét a képzelet töri széjjel,
s míg kisírt szemű fáradtság fekszik el az emberen,
a költő dagadt vitorlával siklik egy látomástengeren.
Tarajos szóhullámok ringatják hajóját,
reménykedő szonetteket sodor el a szél,
és balga módon örök fulladásra ítél
búgó hangú, megittasodott ódát.
A megmentés biztos üdvét remélve
ezer rímpár feszül hajója falának,
és rimánkodva, alázkodóan kérve
ajánlják magukat készülő dalának.
Ó, mennyi szóvirág hullajtja el szirmát,
mennyi metafora ássa meg sírját?
Mennyi képzelgés dől saját kardjába,
mennyi jelző szalad végtelen halálba?
Mennyi ige kér esengve újratárgyalást,
mennyi melléknév hisz feszülve feltámadást?
Mennyi szókép, félvers jajongva elpihen
félájultan a hajó alatt, a fodrozó vízen.
Őrjöngve táncol a szél, a vitorla megdagad,
kár a vízbe fúltakért. A hajón csak egy marad.
Mindig csak egyet menthet a költői képzelet,
s míg azt az egyet öltözteti, örökre veszni hagy
ezernyi életért kapaszkodó, csecsemő lírakezet.
Mert gyilkosok vagyunk mi, naponta fájva gyilkolunk,
halálba küldünk százakat, míg élni csak egyet hagyunk.
Ki adott hatalmat erre minekünk?
Ki bocsájtja meg, hogy folyvást vétkezünk?
Ki kér majd halottainkért sikoltó gyászimát?
Végtelen kegyével az Úr mindent megbocsájt?
Térdelj le, te szánavas, megalkuvó lelkiismeret,
és az összetörték helyett nézd a megfestett képeket.

C'est la vie (Ilyen az élet)

Naponta kenyérrel kínál a drága,
tálcámra teszi a szerető vágya.
Süteményt süt másnak, pénzt költ virágra,
mert Ő gondol a nincstelen világra.
Majszolom kenyerem, nem élek mással.
Ó, csak már egyszer kínálna kaláccsal.

Dicséri hajam, jól áll a fejemen,
s fésűt nyom kezembe az egyetlenem.
Vág, igazgat másnak engedelmesen,
s ha önző módon ezt rossz néven veszem,
elhalmoz Ő, bölcs, éltető tanáccsal.
Ó, csak már egyszer kínálna kaláccsal.

Mellém bújik este, vigyázza álmom,
természetesnek veszi szuszogásom.
Ám imát mond másért, s az elmúláson
jajong, kesereg. Úgy könnyörül másón,
hogy fényemet óvja acélos ráccsal.
Ó, csak már egyszer kínálna kaláccsal.

És mégis... Ó, Te ronggyá szakadt Élet,
a halálodig szolgállok én téged.
Enyém a szürkület. Szikrázó kényed
szórd csak másra, ha ettől nő erényed.
Vigyél csak mást fel arra a padlásra.
Kenyéren éltetsz, s nem vágyom kalácsra.

A rossz szándék hatalma

Sose hidd, hogy a szándék nem lehet fegyver,
ha alattomos, vághat borotvaéllel.
A be nem teljesült, gonosz rosszakarát
képes ledönteni, egy-egy érzésfalat.

Csak még egyszer

Felsír a jövőm, ha fáradt a holnap,
a reggeli kenyér szárad már,
vérbő remények halkabban dalolnak,
ha nyugatról ér a napsugár.

Még táncol ugyan, hallik a zenéje,
de lanyhul immár a ritmusa,
szél-tépte lelkem kegyvesztett reménye
lassút jár, oda van virtusa.

Ha cipőt cserélne kopogó, táncost,
bírná még talán az ütemet,
megszégyeníthetne ezernyi táltost,
ha látnák fellángolt tüzet.

Járhatná még úgy, hogy izzadjon talpa,
s tere szédüljön a pörgéstől,
kalapáló szíve a tempót tartva,
mámorban ússzon a nyögéstől.

Táncos lábú Élet, még egyszer kérj fel,
beszerzem addig a cipőket,
muzsikus lelkem, mint csillogó ékszer,
vakítson borongós időket.

Egy dal a Dalról

Miért is hiszek én a dalban?
A lélekből serkenő gondolatmagban,
ha szűztisztán születik meg ő,
s nem ravatalozza fel a szótemető?
Mert a dal ájtatos ima, betűszentség,
a szellemmel megfestett érzelemjelenség,
mely nem kér, csak ad, folyvást adni akar,
és szógézből pólyált szívsebet takar.
Magam is csak adni, fényt adni akartam,
az pulzál ott bent minden gondolatban.
Ha nem kéred, hallgass, dúlj-fülj, de sose átkozz,
ha túl sokan leszünk e mákszemnyi lírához.
Talán üzenjek hadat a leírt gondolatnak?
Vagy ünnepeljem őket, ha életben maradnak?
Lessem fejlődésük, vigyázzak rájuk?
Minek? Megvan a saját világuk.
Ha elég erősek, hát nőjenek fel,
s lelkekben rakjanak fészket, igaz szeretettel.

Egyedül

Óhajfények szemhéját zárja le a kezem,
ezt hagyta örökölni a teremő Istenem,
s míg én temetni tanulok égi engedéllyel,
a rosszindulat kikacag. Kivirágzó kéjjel
szőli a halálra szánt perceket,
akarathelyőket és szándékhegyeket
ajándékoz sívár, sószemcsés sivatagoknak,
hogy érezzem, az értékek örökké változnak.
Ó, mit is remél a virágporos vágyódás?
Miért lengeti a szél, s a perzselő lángolás
miért piszkít be mindent tűzette korommal?
Mit is kezdhet az élet halandó oltalommal?
Pillangóhitek szárnyait metszi le tőből a holnap,
s míg a tettek hóhérpállossal kaszabolnak,
bennem árvaként sír a szépre éhes lélek.
Miért is dajkállok csecsemőszájú meséket?
Jó szándékú utak nyüzszítenek a talpam alatt,
vinnék a lábam, de a kidülledt mellő akarat
vascsizmába szorítja meginduló léptemet,
elvérszik a lélekjóság, ha parancsra temet
virágzó reményeket a vakszemű szándék.
Ó, bárcsak a vakvezetők botjává válnék.
Lelkem fehére, mint hófödte paplanos rét
takarná be az óhajokat, s éltető melegét
ott a hó alatt, örökre megőrizné hitem,
mert a tisztaságnál nem fontosabb semmi sem.

Logikus ellentmondás

Szereteted azért fájó, nehéz kereszt,
hogy cipelés közben folyvást érezzed ezt.
Hisz az tud csak igazán boldoggá tenni,
ami izzaszt bár, de nem tudod letenni.

Elhalt napok hiányában

A fellélegző napok hiányoznak,
mint régen, ahogy nagyanyáink imádkoznak,
ha elkészül az aratás,
s a dolgos kezű nagyapák
szögre akasztják a vén élű kaszát.

Az összefogó napok hiányoznak,
mint régen, ha a szomszédjaink kiáltoznak,
mert róka jár a kert alatt,
s útra kél a jó akarat,
hogyan megvédjék a kiterelt ludakat.

Az egymást őrző napok hiányoznak,
mint régen, ahogy a fonóban siránkoznak
a gyásztól búsult asszonyok,
mert egy, ki köztük alkotott,
itt hagyott családot, reményt, holnapot.

A békés mindennapok hiányoznak,
mint mindig, hogyha hiába is virágoznak
szereteten nőtt szándékok,
az életnek hitt játékot
megfojtják az érdek-hizlalt árnyékok.

Az emberséges napok hiányoznak,
ha megélnénk, hogy a vágyak nem hiányt hoznak,
a megértés kézen fogva,
s hozzánk bújva andalogva
a reményeket váró holnapokba.

Értetek láttattam magam

Néha mesélni jöttem én közétek,
kesergő mosolyú örömmel,
a bőromet feszíteni föléték,
hogyan szaggassátok száz körömmel.

Néha élnem is kellett, s virágoznom,
hogyan messzire szálljon az illat,
jött-ment széllel bibémet beporoznom,
míg szárára halál kacsingat.

Néha ércesen kondult meg a dallam,
s rögvést csilingeltek rá csengők,
túl öblös a hang, ma nem éppen balzsam,
s nem hallják fény elől csellengők.

Néha barlangból bújt ki a vadállat,
a vicsorgó rémfogú beste,
megmart pár tarlóra tévedő lábat,
mely nem a járt csapást kereste.

Máskor szelíd galamb reppent magasra,
s lélekfényű, sziporka szárnyal
ráturbékolt vad, vérengző farkasra,
mely szemezett szeppent báránnyal.

Néha élnem kellett kínos közönyben,
s fájdalmatok elsírni lágyan,
jajt fürdetni gyöngyöző örömekben,
hogyan átkot irtsak az imákban.

Eszméljetek, Véreim!

Mivé lesz országunk, ha elhagyjuk ma mind?

Kire maradnak majd foghíjas falvaink?

Az őszi szántás bizakodó íze,

vetéseink elszánt reménye

vajon éltet-e még magyar szívet

az évszázad végére?

Templomaink bús magányát ki könnyezi meg?

Ha rázendül a nagyharang,

s bongása jajgat félve,

lesz-e még itt magyar szív,

mely térdre rogy érte?

Mivé lesz hazánk, ha városaink fogynak?

Ha a kell s a nincs majd éhezve lerogynak?

A folyókat átölelő hídjaink,

a parkok, csókjaink tanúja

sétára hívják-e még lábaink

úgy egy századév múlva?

Látjuk-e a játszóterek zsongó bájait?

Ha káprázik az esti fény

ezer varázsra hullva,

lesz-e még magyaroknak

magyar alleluja?

Mivé lesz nemzetünk, ha mind-mind elmegyünk?

Őseink sírjáról, miképp emlékezünk?

Porladó csontokon száradó virág

hamvát hordja a hazátlan szél,

s ráeszmél-e sokmilliónyi láb,

hogyminden út sírba tér?

Szertefútt magyarjaink, lesz-e ott jó világ,

hol nem dobban meg honfiszív

a halódó Szózatért,

s mire hazatévedünk,

bennünk kihűl a vér?

Ezer éves visszhang

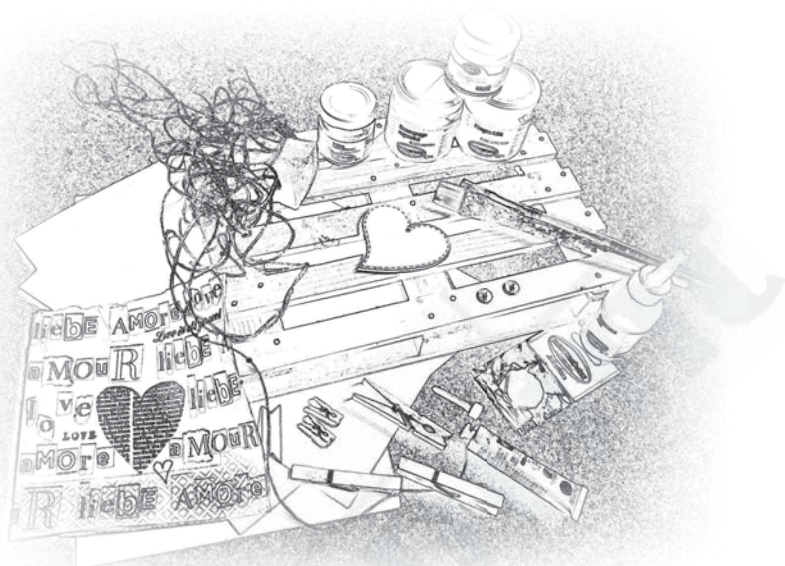
Virágot küldök elmúló magamnak,
simogasson szirma szebb álmokat,
betonbölcst a felsíró szavamnak,
hogy ne ringjon fényre bús átkokat.

Én vagyok a ma, holnapok talánya,
kit kegyes göggel fojtogat a perc,
százezer gondolat kipréselt vágya,
mit majd megaszalt, vad dalomban lelsz.

Hallgasd a muzsikát, dúdold el halkan,
kottáját, ha kell, lefestem Neked,
s ne hidd, hogy a szimfóniával baj van,
ha süket füllel éled életed.

Eljő a fény majd és felfalja árnyad,
a szürkeség bíbor palástra lel,
karmester tárja ki gubbasztó szárnyad,
s a zenekar majd veled ünnepel.

Ezer év hamuja fedi majd hangom,
s csontomat porként hordja szét a szél,
de megkondul tán még rozsdás harangom,
s benned a dallam új időket él.

Elkerülhetetlen

A létezés úgy sebez halálra,
hogy nem gyógyít meg az idő.
S az élet nagy üzenő-falára,
majd egy más, új felirat jó.

Fel-feltörő akarattal

Sziporkázó, szép szavak szárnyán
száll, szállong a gondolat,
mely verssé érhet az érzés száján,
hogy feledtessen földi gondokat.

Virágok vasárnapi vágyát
lengeti lágyan lelkemben a szél,
s míg tűröm a tél deres álmát,
szívem százszor is születést zenél.
Méla mosolyok mesélnek mintát
az emlékezésem egyszer járt útjára,
s a gondolat lendíti, löki a tudathintát
a vágyak égni kész csúcsára.

És ne próbáld nem hinni álmom
fényes, győztes eljövetelet,
mert hiába fröcsköl igámra
vért a mindennapi lét,
én úgy kérem tőlük azt számon,
mint betevő falatot, éltető ígét.
Sorsutak? Vágykorlát? Hajlongó akarat?
Ezek csak szavak, melyek mögé
gyenge gyermeki sírással elbújunk.

Mi magunk dönthetjük az álló falakat,
ha toporzékoló tudattal, tarolni vágyó tettel
odáig egyszer erénnyel eljutunk.

Fél-álomban

Álmomban már álmodni sem merek.
A behunyt szememet ledöfő fény
öljön ébren, s hazugságtengerek
fojtsanak meg igaz öböl ölén.

Álmomban már nem látok kék eget.
Valahogy megállt, elszakadt a film,
s az idáig lepergett képeket
faló vággyal zabálta fel a kín.

Álmomban már lány hang sem simogat.
Bús, bamba barlang tátja el száját,
mely megzabált már megélt hangokat,
mint koldus idő az unokáját.

Álmomban az álmom félve reszket.
Se nyugodni, se ébredni nem tud,
vállon visz véres Krisztus-keresztet,
s reméli, a Golgotára feljut.

Álmomban én meggyilkolom álmom.
Nem kell, ha torz, rút vagy élettelen,
forrón, szilajon szeretni vágyom,
én víz legyek az élettengeren.

Fölötted lépek én

Szeretni jöttem, vagy vérezni olykor,
ha a seb másként gyógyulni nem tudott,
foltokat helyezni szívfakadásra,
és álmodni azt, hogy alkotok.

Kihűlőfélben az életlevesem,
vad tüzem már csak pislákol alatta,
reményízű kenyerem bánathéját
a penész már orvul bevonta.

Sistergő vérem már elforrt a mérgét,
s amíg gőzfelhőt lövellt a magasba,
százszájú átok öltött reám nyelvet,
mindvégig közönyöm fogadta.

Ne mondd meg Élet, hisz hazug a hangod,
hogy merre vegyem eztán az útirányt,
mocsaras talajra ne növessz fővenyt,
hogy elnyeld majd azt, ki arra járt.

Az én utam mától egyenes legyen,
megfáradt lábamnak már az öröm jár,
paprikajancsik kanyargó ösvényét
lepje be előlem ködhatár.

Kijelölt utak mentén

Tövisekkel szórják a boldogság útját,
minden egyes szűrés fokozza a bűját
annak, aki járja e mégis szép utat.
Nem térhetsz le mégsem ű súgja meg a tudat.

Golgota utunk

Sanyargó létünk úgy sebez halálra,
miközben legyűr a rohanó idő,
hogy áldással nézünk a keresztfára,
utánunk oda más áldozat is jó.

Zsíros a remény. Mielőtt éhezne,
lelóg a combja a bizalomágyról,
hittel telt tálból többször is étkezne.
Sosem telik el a vágyvacsorától.

Ürül az asztal, ha őszül az Élet,
kimarad olykor a második fogás,
sületlen, rágós már folyvást az éték,
s jóllakott gyomor csak merész álmodás.

Megvénült vágnak törékeny a csontja,
sovány óhajnak elvész az ereje,
tetszhalott hit lesz udvari bolondja,
fogyóban bora s éltető kenyere.

Mégis a keresztről reménnyel bámul,
hisz helyére holnap más áldozat lép,
szenvedést csókol ma még ajándékul,
s a vesztest győztesként öleli az Ég.

Ha már nem szól hamisan a dal

Fényért fohászkodó lelkünket
kárhozni tanítja az élet,
rábizzuk Istenre terhünket,
de hitünk immár semmivé lett.
Ó, ti káromkodó nappalok,
szárnyukért sírnak az angyalok.

Malasztos mosollyal képünkön
naponta százszor is hazudunk,
gonosszá formázott léptünkön
elporlad szép lassan az utunk.
Útpadkán remény, ha andalog,
szárnyukért sírnak az angyalok.

Jó tetterre tanítjuk gyermekünk,
áldottak azok, akik adnak,
de hite meghalni kényszerül,
hogya tolvajok az áldottak.
Torz fényre tárjuk az ablakot,
szárnyukért sírnak az angyalok.

Jogáért jajong a józan ész,
ha hitvány eszmék muzsikálnak,
pendítse meg most pár jó zenész,
s úgy nem tor íze lesz a bálnak.
Emberség, töltsd meg a karzatot,
s tán szárnyalnak majd az angyalok.

Hulló levelek

Hajolj kérlek közelebb,
én elmondom Neked,
mit sírnak zizegve a hulló falevelek.
Sárguló ruhában, rozsdavörös hajjal,
érezik, hogy eljött az utolsó hajnal.
Egy újtuk van már csak,
megválva az ágtól,
kilehelt lélekkel, a barnára vált tájtól,
tollpihetáncsal, a talaj felé szállni,
és minden élő érzést,
szív mélyébe zárni.
Ezt susogják felénk, halódó hanggal,
hisz nem bírhatnak ők saját akarattal.
Ne vegyük példának,
ne kövessük őket,
az illanó életért hullva könyörgőket,
hisz nekik a természet múlásért cserébe,
születést garantál tavasz idejére.
Nekünk nincs új születés,
nem adatott meg,
újulva kell éljük ezt az életet.
Ha nem így gondolkodunk,
és folyvást megsárgulunk,
elszárad a lelkünk,
mielőtt meghalunk.

Jajforgácsos életszepegések

Gyalul az élet,
reped a forgács,
hátunkon csattan
vérszájú korbács.

Tegnap remény holnapi álma,
ájultan horkant bele a mába.
Ébredne bíz Ő, kelne a fényre,
vágykönnyes szemmel lesne az égre.

Fekete felhő
teszi azt vakká,
jövőt leső arc
torzul grimasszá.

Nincstelen bőrén szegénység ásít,
korgó gyomrához zárt száját társít.
Éhező gyermek szopja az ujját,
rákente anyja jelenét, s múltját.

Gyalul az élet,
vékonyul létünk,
felduzzadt kínban
mogorván élünk.

Önzetlen, jó szót, féltő ölelést
halálos ágyon ér a feledés.
A holnaptól fél, reszket a munka,
az ígéretést már rég elunta.

Pocakos bőség
nevet a nincs-re,
nem teszi kezét
olcsó kilincsre.

Kesergő hittel várunk csodára,
bőségtálat a hon asztalára,
de ez a tál már kiürült régen,
s virul, ki lop, mint csillag az égen.

Gyalul az élet,
fogy a reményünk,
kolduló sorssal
épp hogy csak élünk.

Tengernyi tettvágy halt el már bennünk,
s nem szülünk újat, mert nem is nemzünk.
Talpra kell állni, akarni újra,
s álmunk szelét a sors elénk fújja.

Kenyérrel dobj

Borongós, medveálmú kedved
az életre pislog meredten,
nem érti mit ér a Napsugár,
ha a barlangjában sose jár.

Nem tudja, a Hold arany fénye
miért nem vetül a szemére,
s égbolton andalgó csillagot,
miért csak álmában láthatott.

A barlangba száműzött vágyak,
miért nem növesztenek szárnyat,
hogy égre feszülve hirdessék
odúban rejtőző szívhevét.

Egy senki a valakik hátán,
gennyes, kivérző sebbel, kábán
hiszi, dalol még szélszűz öröm,
ha kívül élsz a börtönkörön.

Adakozz, ha van miből adnod,
hisz sírod sem tulajdon hantod,
ölelés legyen a fegyvered,
mi által csatádat megnyered.

Ha szívekben szívárványt ültetsz,
s vad vicsorgást mosollyal büntetsz,
fekete barlangod sötétje
fényként jut vicsorgók lelkébe.

Hátunkra száradt útravaló

Mégiscsak meghalnak az élni vágyó álmok,
ha folyvást szemfödővel itatjuk fel a könnyeiket,
s míg sértődött sóhajok serege simul el ajkadon,
az álmok az emlékek húsába vájják a körmeiket.

A megárvult remény bőszen kutatja
szélszárnyú szülei szadista gyilkosát,
de utód nélkül hal el a tett, ha nem szólhat a szándék,
hogy a félelem kiverte csillogó fogsorát.
Majd legyintünk napfényünk lebukó mosolygására,
miközben a Hold aranyudvarát telesírjuk,
de jól van ez így, hisz halált ölelő álmainknak
úgyis jelöletlen lesz a sírjuk.

Az adakozás igéje

Kétszer is adsz azzal, ha igaz szívvel adsz,
mert a jó szándékod, még mosolyt is fakaszt.

Nem a kapott tárgyak ölelik a lelket,
hanem a masni, az önzetlen szeretet.

Keringő az Élettel

Talán csak szeretni próbál az Élet,
engem, a viráglelkű gonoszt,
ha széttép számos álmodó emléket,
és helyette ébrenlétet oszt,

talán csak szoktatni akar a széphez,
akképp, hogy tőlem elvonja azt,
és míg tempósan terel a nemléthez,
telemre többé nem küld tavaszt.

Talán csak féltőn simogatni akar,
mint éhes süntüske az almát,
szúrásaival Ő rendre betakar,
miközben átkozza hatalmát.

Ó, ne félj, Te vad, keringőző élet,
a cipődre nem taposok én,
ha elfáradsz, majd kerítek egy széket,
s halkítok egy kicsit a zenén.

Ó, ne félj, én mással nem megyek táncba,
s majd ha új dalt játszik a remény,
az lesz a világ legszelídebb tánca,
lebegünk majd parkettánk egén.

Kifakultak a színes tinták

Már nem látom tarkának az álmot,
a „színes tinták” kifakultak mind.
Hamufüst fed rikító világot,
s a Nap gémszürke szemével kacsint.

Sárga kislány, bizony jól megkoptál,
por takarja víg élénkségedet.
Mattá vált a vörös-vérű bronztal,
hol mestered őrizte színedet.

Húgomnak, ha szószivárványt írnék,
sápadt félkör lenne a papíron.
Elmosódott vágyú bizonyíték,
hogyan tinta híján búsul az írón.

Fekete vér vésné a magányát,
ha jó anyámnak írnom kellene.
Gyászbetűkkel sírnám a hiányát,
s a pergamen komoran fénylene.

Ó, ti álmok, színeteket kérem,
az életembe visszatérjetek.
Ha meglelem, nem fekszem el tétlen,
„mint aki a sínek közé esett.”

Látásod peremén túl

Ezer reménnyel jön felém az Élet,
bízva simogatnak holnapok.
Szándékom szemtükre szivárványfényt vet,
s tudatja veletek, itt vagyok.

Azt hittem, a fényét mindenki látja,
hófehér fogsorral ragyogott,
ám, ha zárt pillákkal néztek a tájra,
az felhőkkel rejti a Napot.

Elfedi a fák virágkoronáját,
megöli a selymes fű zöldjét,
betakarja a rét ezernyi báját,
és szürkére festi a földjét.

A pillangót az útszéli virágon
csúf, mattszárnyú lepkévé teszi,
a ragyogást, mely oly szép, mint az álom,
fekete penésszel befedi.

A kék-pántos folyók ölelő ívét
zord szalagnak láttatja veled.
A boldog természet százezer színét
Te is látod, csak tárd ki szemed.

Tág pupillával nézz fel hát az égre,
s ne csak nézz, eztán már gyönyörködj.
Ha rab lelked kiröppenhet a fényre,
bús szíved jut számos gyönyörhöz.

Vak légy, ha nem látsz

Ne merj engem összemérni mással,
bősz hegyomlást, holmi vakondoktúrással.
Hagyj fel e száználmas balgasággal.

Másokéhoz ne hasonlítsd fényem,
már karcos ugyan, de mégis aranyérem.
Fakulását önmagamnak kérem.

Kínbőrömet ne próbáld rá másra,
nem lesz az jó, se széltébe, se hosszába.
Irigy Isten azt csak nekem szánta.

Gyíkpikkellyel ne takarj be engem,
Csalogány dalától részegül a lelkem.
Kígyósziszegést sosem ismertem.

Több vagyok én alantas érzésnél,
erős lélekhintám dacosabb a szélnél.
Szállj velem, ha líra nélkül élnél.

Leróttam már sorsomért az adót,
ábrándjaimból fizettem a foglalót,
s hitem etetett számos koplalót.

Léleklángom bűvkörében

Száz kusza gondolat bolyhos, pihe szálát
szövi lepkehálóvá bennem a remény.

Az aggódó féltés szepegő vágját
naponta friss hittel mosdatom meg én.
Ó, mily törékeny is az álmos szemű óhaj,
meghajolni fél, térdelni nem akar,
hánykodik a tengeren egy papírhajóval,
ha a napfényes égről rátör egy zivatar.
Könnyű, pille szellőt szélviharként él meg,
és míg imával pólyálja bánatát,
a kétség pillangója tépett szárnnal éled,
kínos gőg mögé rejtve alázatát.

Ezer megélt emlék megy a bitófára,
ha egy „talán” vegyül a „biztosak” közé,
önként masíroznak inkább a halálba,
minthogy közönykígyók kússzanak lábaik köré.

Jaj, önző, konok, követelő Élet,
miért nem simulsz, mint jég a befagyott tapon?

Miként táncolhatnak tört lábú lidércek
egy szögesdróttal körbezárt acélos tudaton?
Józanodj hát elme, verd bilincsbe az ösztönt,
hogy annak higgy, amit a szemed látva lát,
kínos félelemnek emelj erős börtönt,
és élvezd az „elhiszem” barnító sugarát.

Ne csak nézz, láss is

Szemed kerekre tárva folyton csodát keres,
égzengő látomást, óriás szivárványt les.
Pedig ha meglátnád, hogy bimbóból a rózsza
miként lesz virággá, az nagyobb csoda volna.

Mindhalálíg játék

Folyton-folyvást játszani kell,
a dolgos élet ekképp ünnepel.
Ezt hozta magával a gyermek,
ez volt, amit először elfogadott tervnek.
Aztán jöttek még hozzá más, fontos dolgok.
A gyorsan gyarapodó értelem ott tolongott,
betörni készült a tudat óriás csarnokába,
és mind-mind azt remélte, hogy nem hiába.
Teltek az évek, nőtt, terebélyesedett a tudás fája,
melynek a tapasztalat lett a legdélcegebb ága.
Öregségére az áhított kincset megszerezte,
némi bölcsességgel meg is fűszerezte,
ám a halálos ágyán megértette,
hogy mindvégig a játékot kereste.

Nem borulok térdre

Ó, Te fáradt mosolyú, foghíjas Élet,
ha megérdemelnéd, szeretnélek,
halálodig ölelnék.

Búval raktad tele az életszekerem,
s most rakottan hívja a végtelen,
hogy elvágtasson énvelem.

Gyepelő nincs már, hiszen ló sincs, aki húzza,
múltamat a jelen koszorúzza,
míg jövőm a bőrét nyúzza.

Nem adtál belenyugvást, amikor kellett,
megváltó erőnek engedelmet,
akaratnak bölcs türelmet.

Adtál helyette égni vágyó, vad tüzet,
félrevert harangnak süket fület,
rongy életnek ifjú szüzet.

Vénülő szekeremet csak raktad, raktad,
ébredő gyanúmat elaltattad,
hazug álomba ringattad.

És most, amikor már nem fér rá több bánat,
a fölösleg elindul utánad,
hogy megvesszőzze a hátad.

Ó, Te fáradt mosolyú, foghíjas Élet,
mentél volna inkább remetének,
hogy ne szülj új nemzedéket.

Fényedet a sötétségnek adtad volna,
hogy a látóknak ne legyen dolga,
vak utadon megbotolva.

Ó, Te bágyadt vigyorú, fogatlan Élet,
hogyha megölsz, se szeretlek téged.
Halálommal Neked véged.

Nem alkuszom

Nekem nem kell olyan álom,
hol a felébredés reszket,
s féltő, koldus-konok kézzel
helyez sírba olyan percet,
amely élve jött világra,
de a nyakán hurok feszül,
és tátogó szemgödreből
pereg a könny kegyetlenül.

Nekem nem kell olyan élet,
hol a megélhetés rongyos,
s a kiélt, korgó gyomrú vágy,
az éhezés miatt csontos
lábával a remény hátát
tapossa meg hahotázva,
s kereszten vérző hitének,
ez utolsó vacsorája.

Nekem nem kell olyan világ,
hol a szemembe hazudnak,
s ha igaz fényeket látok,
legott átfestik hazugnak,
mert bárgyú, birka-bús szemmel
Te csak azt a színt láthatod,
mit az ecsetet fogó kéz,
neked színvakon álmodott.

Nyargalj csak, álomparipám

Kisírt szemű álmom anyátlan vággyal
remél reggelente ébredést,
betakarva hátát puha talánnyal,
elhalt szívhangnak kér temetést.

Míg ifjú a remény, domború mellel
engedi szélnek az igazát,
de őszülő fejjel, csoszogó tervvel,
már elszánt hite sem jó barát.

Ó, árvaként rívó, megsebzett álmom,
szívja véred a megalkuvás,
lyukakat szaggat mormoló imádon
egy be nem teljesült látomás.

Hát öleld fel vágyad, adj neki mankót,
ha egyedül járni képtelen,
vad reménylovaddal fogj be egy hintót,
és úgy váglass át az életen.

Vágtató paripád patkócsengése
adja meg szívdalod ütemét,
hisz úgy hallható csak jövőnk zenéje,
ha nem tesszük sírba hitelét.

Rátok dűl a kereszt

Jajong az erény, hisz társasága nincsen,
halott immár a hit, megárvult az Isten.
Bűnsaras lelkek vén templomokba járnak,
hosszannázó kéznek, s morgó miatyánknak
el is hiszik vakon, hogy tisztulni fognak,
ha pusztítás közben sohasem nyafognak.

Csak gyűljenek össze, bánják meg a tettet,
kenjenek arcukra álszent engedelmet,
mosolyuk alatt a vicsorgás nem látszik,
s míg az ordas ösztön vígan parolázik,
a feloldozó kegy hó-tiszta kezével,
bocsánatot nyernek égi engedéllyel.

Sír, jajong az erény, meghalt a becsület,
vérbűntől nem véd már Krisztusi feszület.
Kétezer év óta aljasul az élet,
s születnek csak egyre hitvány nemzedékek,
kik ölni akarnak, s hatalomra vágyva
halálbűzt lehelnek testvérré, anyára.

Kaszabolnak, zúznak, törtetnek előre,
irigyen néznek az előttük menőre.
Harminc ezüstért a világot eladnák
a Júdáslelkű, gátlástalan ebadták,
s zokogó szeretet, ha élni szeretne,
átvágott torokkal hull a sírverembe.

Ó, ti átokkal bélelt bűnsaras lelkek,
a vén templomokba bíz, hiába mentek.
Hiába gyóntok sok hosszannázó kéznek,
végelszámoláskor már nem Ők ítélnék.
Hiába is kentek arcotokra mázat,
igaz Isten előtt nincs néktek bocsánat.

Porból gyúrt szavak

Tüdőmet nyomja, és fulladok is olykor,
száraz, szomorkás színű, szállongó szópor.

Sok éji csiszolgatás mellékterméke,
mely megszületni akar, úgy rakódik le.

Értékes nyersanyag lehet ez még egyszer,
csak legyen hozzá olyan ragasztóvegyyszer,
s úgy kösse össze a szókristály porokat,
hogy eltékozolt por szétszórva nem marad.

E porok értéke nagyobb az aranynál,
éltető hatása erősebb a napnál.
Ragaszkodjunk hozzá, ameddig csak lehet,
mert míg él a szülő, csak addig vagy gyerek.

Ha elhal a szép szó, vele hal a nép is,
s vele hal a lélek, még ha addig élt is.
Úgy porold ki Te a szószőnyeget máskor,
hogy tálat rakj alá a kiporoláskor.

A lehulló kincset dédelgetve tedd el,
a beszéded fénye lehet ez majd egyszer.
Eljöhet az idő, s tán lógó, bús orral
gyöngyszavakat gyúrsz majd e gyönyörű porral.

Még nem késő

Karmoló kapzsisággal csak híznak a vágyak,
elégedetlen szavakkal sírnak a mának.
Hát könyörögjük együtt az Isten fiának,
emberséget adjon embertelen világnak.

Sáskahadak rágják

Aggódva néz körül most Földanyánk szerte,
Európa lányát új sáskajárás verte.
Már kétszázezer lábnym tapossa az arcát,
hogy itt vívhassák tovább a megélhetés harcát.
Amerika tudja, még tízmilliók jönnek,
de nem készül törölni európai könnyet.
Európa reszket, félti megélt múltját,
s Földanyánk fülébe súgja el a bűjét:
„Félek Földanyácska, sírok most imámban,
mert egyedül szédelgek ebben a világban,
a segítség nem jön, nincsen biztató szó,
tördöfészként ér a társadalmi mankó.
Nem egy jóságos kéz mi átöleli vállunk,
nem is egy hegycsúcs az, ahol mi most állunk.
A szakadék széléről nézünk le a mélybe,
céljaink, vágyaink ott borulnak térdre.
Elmondom, Anyám, milyen bennem Isten,
hogyha haragosa gyűlik, s barátja sincsen,
ha ablakot kell nyitnom egy olyan világra,
hol a sötétséget feketébe mártja
az aggódó félelem bizalmatlan óre,
mert a féltésnek erőszak a testőre.
Hol tövisbe vert arccal Jézus csak mosolyog,
mert meghalni könnyű volt, ÉLNI lesz nagydolog.
Akarod, hát tudni milyen a keresztfán,
ha odajuttat engem millió muzulmán?
Akarod az érzést Te is átélni egyszer?
Nem segít sem csoda, sem semmilyen vegyszer.
Kívánság lajtorján, úgy jársz, hogy maradsz is,
és körülötted jajong egy óhajgalaxis,
hol évezrednyi ábránd sóhajtozó csendje
hullajtja a vérét a bús végtelenbe?

Mesélhetek róla, de, ha megkóstoltad,
nem tizenkettő kell itt már apostolnak.
Nem elég egy Jézus! Hatványozott bűnnek,
száz messiás kell majd, és akkor eltűnnek
a hatalmuktól részeg gyáva Júdások,
s hiszünk ismét annak, ki farkast kiáltott.
Ezt érzem most, Anyám, belül ez kerget,
ezer kétkedéssé egy haldokló tervet.
Lelkem fájó leplét most öledbe sítam.
Letettem a terhet, hisz már alig bírtam.”
Földanyánk a lányát most csókkal borítja,
tőle ennyi telik, máshoz nincs hatalma.
Azoknak, kik fogják a gyeplőt, már régen
kéne változtatni ezen az egészen.

Szárnyak híján

Jártam sárban,
fáztam ágyban,
s oly sokszor mondtam dacosan nemet.
Megélt emlék,
felélt kellék,
ma már mind-mind gúnyosan integet.

Láttam szárnyam,
s várva vártam,
hogy hátamra tegyék az angyalok.
Sírtam nyíltan,
írtam kínban,
lelkem vérzett volna, ha hallgatok.

Hittem hitem,
s hintve vittem,
hogy a süket szószék is értse meg.
Lángész vágyak,
bámész szájak
fogsorán tán örökké fénylenek.

Cserkész lelkész,
merész zenész,
ki elpattant szívhúron muzsikál.
Fájó álom,
málló tájon
mindennapi hiányból licitál.

Komor nyomor,
nyomott gyomor
az utcákon koldulni kényszerül.
Pimasz grimasz,
igaz vigasz,
kéregető kalapban egyesül.

Halál kaszál,
talál, s zabál
hazug jövőtől bűzlő sorsokat.
Szegény legény,
megtért remény,
üres húsosfazekat mosogat.

Hibád vigyázd,
silány világ,
egyszer majd visszaharap a farok.
Sírhatsz, ríhatsz
vigaszt irthatsz,
de szárny nélkül hagynak az angyalok.

Szeretet-zsoltár

Riadt napok,
félsz éjek és bús hajnalok
dörzsölik véresre lelkünket.

Sír a remény,
s a tengernyi jótétemény
sem fedi el farkasszívünket.

Kisdéd mosoly,
mint libbenő felhőgomoly,
felszáll a barázdás arcunkról.

Fájó élet,
hazug-képű hitszegések
döntenek díszmasnis sorsunkról.

Ó, Te balga,
ordasszívek falkatagja,
meddig tömöd még a gyomrodat?

Lesz-e törvény,
igaz-habú tengerörvény,
mely elnyeli átkos csontodat?

Reszkess világ,
vesztőhelyen már a hibád,
gyarló, álszent dogmád kivérzik.

Millió láb
lelkesülten lép majd tovább,
ha gáztetteidet kivégzik.

Fényért sóhajt
vágyharangunk, s dobbant robajt,
hogy majd minden süket értse meg:
kincs az élet,
csüggnek rajta csókremények.
Tudjatok szeretni emberek!

Szájról-szájra
adjátok át, mind ki árva,
azt karolja át a szeretet.
Gyermek vére,
szép lány eltitkolt érénye
perzseljen jégredős szíveket.

Néma, béna,
szívek szeppent ivadéka,
mind-mind ölelésre jöjjetek,
púpos, sánta,
s kinek bánat az igája,
őt is szeressétek emberek.

Hit izzadjon,
vérző lábbal is szaladjon,
és ne üljön le, azt nem lehet.
Igaz Isten
mosolyarccal most segítsen,
hőn szeressenek az emberek.

Merész álom,
ne ásítózz csukott szájon,
ha álmod valóvá élheted.
Kell, hogy ébredj,
s jövő ízű útra tévedj,
szeretni tanítsd a népedet.

A dal élni akar

Kezemre kesztyűt sok-sok lélekből húzok,
ajkamon a szó, csengő érzelem-szózat.
Szívemben feszülnek vad igazság-húrok,
hitemmel pengetem. Vajon meddig szólhat?

Szóvitézek a fronton

Tőlem függ csak az idő és a tér,
amíg bejárhatom én, csak addig él,
a többi koszorúként száradó babér.

Világjáró álmom fáradtan jár,
alkonyba térül a képzelethatár,
bennem hétmérföldes gondolat szunnyad már.

Lassan ráfordulok a semmire,
a kanyart vitézi eszmém gyűri le,
rögös utam sarát az emlék vedli le.

A háborúban egymagam vagyok,
hej, katonáim, obsitsugallatok,
már várnak reátok égfényű angyalok.

Hány szóhuszárért pendült már a lant,
feszült a húr, és a vérvágyban fogant
dal, ölvé, sírva, fájva harcolni rohant.

Sírkukon zászlót lenget meg a szél,
s habár az elmúlás gyászhangja beszél,
emlékük ércce vált daca örökkön él.

Új szélkarok ringatnak

Már új szelek dagasztják elnyűtt vitorlámat,
fodrosak, pajkosak, a nyár illatát hozzák,
körbelengik bennem a bánatunokákat,
és tipegő lépteiket bearanyozzák.

Ó, öleljetek lágyan piheszárnyú szelek,
vén, haldokló vágyamat csókoljátok szájon,
tetszhalott álmára feltámadást lengjetek,
míg illatozó reményt szórtok szét a tájon.

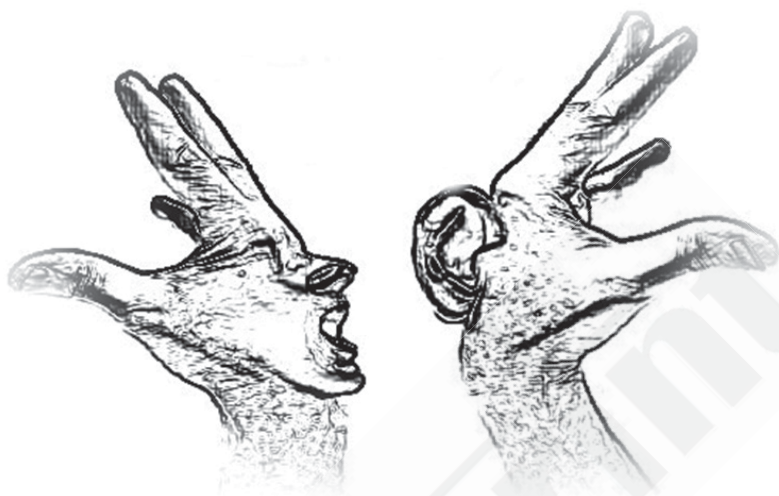
Vad szélviharok karma de sokszor megtépett,
hullámhegyek nőttek az élettengeremre,
fulladni hagytak számos jajgató emléket,
s életképek tucatját lökték mély verembe.

Még érzem a pusztítást, zúgó hurrikánok,
hisz lélekföldem ma még kietlen, tar, kopár,
de a szikes tájon már bújnak új virágok,
és harmóniát zümmög számos lélekbogár.

Ó, vegyél karjaidba ringató szélremény,
dajkáld a hitemet, hogy óriássá váljon,
ne aprópénzzel fizess lobbanó létemért,
s én szétszórom aranyad e koldus világon.

Szócsokorba kötve

Gondolatsokrokká állnak össze a szószilánkok.
Úgy virulnak a szóbimbók elmém pirkadó rétjén,
mint a harmatkéjben örömkönnyet dicsekvő virágok.
Illatoznak, integetnek, s míg a kelő Nap pajkosan
húzza le róluk a hidegre dermedt éji takarót,
ők mosolyezresekkel fizetik be vígan
a mára kiszabott boldogságadót.
Mivé is lenne a lélek, ha nem tárhatná naponta
szélesre szóablakának szárnyait?
Vajon meddig éltetne, s mikortól kezdene
az elhasznált levegő bennünket fojtogatni itt?
Mikortól éreznénk fulladásos, ájult érzetet?
Meddig borogatná tudatunkat mesegézzel
a gondoskodó, lélekápoló képzelet?
Mikor robbanna szét az üveg e szóablak keretben,
hogy végre már a két légtér összefonódása
járhasson velünk örökké tartó jegyben?
Nyíljatok, táruljatok ti éltető ablakszárnyak,
hisz ti adtok értelmet a néma szájú vágynak.
Tőletek dalol, táncra kél a béna lábú érzés,
ha ti vagytok, elcsitul, szóvá gyógyul
az eleddig hang nélkül sikoltozó vérzés.
Gondolataimat csak így köthetem színes szócsokorba,
és nyújthatom át annak, ki fogékony a szóra.

A kiáltás ereje

Szavak nélkül csak néma báb az ember,
ha gyáván hallgat, s kiáltani nem mer.

Pedig kiáltani kellene sokszor,
nem a gyufa a tűz, hanem a foszfor.

Tekints a fényre

Kibújik a mag a hívogató fénytől,
tágra meredt szemmel bámul el a léttől.
Rám is így hat néha az élet csodája,
az újjáteremtés génbe zárt világa.

Egyedi jelenség egy-egy megszületés,
e bonyolult rendben az életreérés.
Később aztán közös, hogy mind vágyik fényre,
az éltető élet fontos melegére.

A növény, ha kikel, Nap felé fordulva,
állatok, emberek, érte leborulva
imádják erejét, s függőségi vággal
élnek e varázssal, égi adománnyal.

Gyenge még a fácska pár hónapos korban,
oly sokáig volt Ő sötétségben, porban.
Eső verte ágyát, szél fújta el plédjét,
hó takarta olykor növényező énjét.

Rideg rögök között sínylődött az árva,
dacos elszántsággal várt a napsugárra.
S ha rátalál a fény lágy, meleg sugara,
tudja, bizton érzi, az élet jött maga.

Erősödik lelke, s kinyílik virága,
madárdaltól hangos cseperedő ága.
Áldja a meleget, mint minden élőlény,
kit ég felé tört vággal hívogat a fény.

Visszhanglángok tüzeiben

Megtiport, csüggeteg gondolatszél
bontott a szomorúságnak szárnyakat.
Az elmében lebomló párbeszéd,
mint elvetemült érzelemgyilkos,
az elmulás bűzét szórta szerteszét,
s a reményfény ringatta lelkemet,
már megint a megvetés szája ette meg.
Ó, ti kéjjel gyilkoló, hitet égető,
ezer fokon izzó, álmot perzselő,
megzabolázhatatlan szavak,
ölő vágyaitok, vérre éhes kardéllal
vajon még meddig bántanak?
Mikor simul tükörré a tenger vad hulláma?
Mikor ér ölelés, s a szavak kihűlt hullája
mikor kap bensőmben temetést,
hogyan szertartás nyújtson majd feledést?
Bolond a szív, s bolond általa az ember álma is.
Égető kínért áll sorba, s ha megkapta, mára is
beteljesül pusztulni vágyó óhaja.
Nyakán önmaga húzza szorosra a kötelet,
s míg elillan a légbe végső sóhaja,
bizton tudja, mást nem tehet.

Vetélytársak

Egy pár ül a padon októberi csendben,
arcukon a szél hűs, őszi csókja lebben.
Néhány száraz levél hull a lábuk elé,
s didergő sóhajt küld az est a pár felé.

Beszél a fiú most, nem is veszi észre,
hoggy ragyog felettük a csillagok kékje,
csak mondja a szépet. „Örökké szeretlek,
rabszolgája leszek ölelő szemednek.”

„Nem csallak meg soha, csak érted létezem.”
Ám feláll a padról ekkor az értelem.
Hallgatott bíz' eddig, várt csak türelemben,
hátha jut neki is hely e szerelemben.

Ám ráébredt búsan, nem fér meg ő velük,
más kelléket óhajt immár a szerelmük.
Így kabátba bújt, s elköszönt az értelem,
illúziókkal Ő nem marad egy helyen.

Hisz szemfényvesztés az „örökké várok rád”,
s a „nem csallak meg soha” is csak hazugság.
Mese, hogy „nélküled nincs nekem életem”.
Már nem kell ő ide, jöhet az érzelem.

Az átölelte a párt forrón és lágyan,
és csókokat küldött a sötét homályban,
dobogtatta szívük, s hevítette vérük,
hoggy tudják, az érzelem lett a vezérük.

Most nem számít semmi, csak egymást öleljék,
szálljanak a széllel, s múljanak az esték.
Az élet majd úgyszólván eredményt hirdethet,
hoggy ötven év múlva kit hívnak győztesnek.

Végső mentsvár híján

Láncra vert kutyaként nyüszít, rí a sorsunk,
míg imára kulcsolunk könyörgő kezeket,
kisírt szemű gyász az udvari bolondunk,
mely vidítani próbál könnyes életeket.

Suttogó fohásznak felhő fölött fészkel,
míg vak Sorsunk vágányán az Élet már tolat,
naponta vitázik reményünk az ésszel,
de vágóhídra hajtunk meghízott álmokat.

Megfáradt hitünknek felkopott az álla,
üres tarisznyával az utcasarkon koldul,
ráaggatott tehertől zsibbad a válla,
miközben szűk gyomra az éhínségtől kordul.

Ej, Urak, a zsvány, hitszegő álmotok,
meddig fedi testünket deres lepedővel?
Meddig szorul nyakunkon kínzó jármotok,
mely nehezül egyre csak a múltó idővel?

Nézz le reánk, Isten! Láss millió adóst,
akiknek elvérzett már az életvigasza,
teret adj vágyunkhoz élhetőt, porhanyóst,
hogy tél után zöldelljen mindenki Tavasza.

A szavak erejével

Szép szóból emeljünk erős várat.
Lelkünk legyen rajta majd a kapu,
s ha egy vándor arra jár, és fáradt,
adjon az otthont, ne a mélabú.

Illatozó vágyvirágok

Vágyvirág sziromtól illatozik lelkünk,
vért pumpáló szívünk bizsereg is bennünk.
Ha e bizsergésnek egyszer vége szakad,
lehull a szirom, s az illat is elapad.

A jövő előtt térdepelve

Sebektől tarkított életed felhőit
kergesse el már a szerelem,
feszülő sorsutad lélekkarmolását
üdvös, ha megosztod énvelem.

Csak sírjon a bánat, hisz búcsúzni készül,
holnaptól Téged már nem ölel,
megértő, víg napok bő fénysugarában,
hozzád a boldogság jöjjön el.

Csilingelő hangod simogassa lelkem,
hisz úgy szép a szó, ha muzsikál,
elárvult szívemben a megkopott dallam,
becsukott szemmel is Rád talál.

Repítsen az érzés felhőhab fölébe,
hol kitárod pihe szárnyadat,
örömeső habja mossa le a gondot,
mi szárnyadra eddig ráragadt

Ó, jöjj el, te áhított vágy-tiszta mámor,
karold fel fényét, s úgy ünnepelj,
vért verő szívének minden dobbanását
egyenként öleld, és énekelj.

A lángért mindenáron

Fáradt harag vetett keresztet arcodon,
s az imádságba menekülő indulat
elámult folytonos harcodon.
Kíváncsi szemekkel kutatta, kereste,
hogy miért él hamisan benned a lefekvő este,
az éji álmódás rabszolga hatalma
miért mossa ki folyvást az emlékek ecsetjét,
hogy te másként éld át a bóbiskoló estét.
A csillagfény szépe, úgy huny ki reggelre,
hogy Te vádolva nézhess tetre és emberre,
és ítéletet hirdess még a tárgyalás előtt,
mintha meg sem látnád a hófehér zsebkendőt,
melyet békítően már jó előre lengetek,
hisz nem kell a harc, nálam nincsenek fegyverek.
Ha szorítónak érzed a megértés melegét,
nyiss inkább ablakot, repüljön szerteszt
a fojtásként megélt féltő ölelésem,
nem fázok meg tőle, hisz fűt a lélekfényem
simára csiszolt, tükörfényes magja,
melynek magam vagyok ura, s általad a rabja.
Mint két széllal bélelt tűznyelv kapunk mi egymásba,
s oly gyönyörű a tűzünk húst égető szája,
kettőnk erejétől a világ is letérdel,
oltó közönyeső bennünket nem ér el,
hisz égni születünk, hasztalant perzselni,
s veszteségek között örök lángot lelni.
E lángért cserébe egymás bőrét sütjük,
simogató óhajjal igazunkat ütjük,
s ha fáj az ütlegetés, amit adunk, s kapunk,
dakra kulcsolt szájjal addig acsarkodunk,
míg összefont kézzel, bűnbánó lélekkel
számolunk le ketten a szembeszelekkel.
Hiszen, ha e két láng nem együtt égne,
a feledés zápora zúdulna tüzére,
egy névtelen fuvallat is elég volna,
hogy a két lángakarat feje lehulljon a porba.

Áldott béklyóval szívemen

Tömény szirupként csordul rám az éjszaka.
Beleragad a vágyam, s kibomló hajad illata,
mint zöldellést ígérő esőfelhő tornyosul reám
megöntözve életem, és a szerelemvizes ruhám
nem tud megszáradni. Mindaddig csatakos marad,
míg érzelmet sajtol ki belőlem a lélegző pillanat.
Reményzsebkendőm, mint hű szivacs felissza a cseppeket,
s ha megtelik, e gyönyörnedvvel duzzadt tudattal hempereg
a hiány- terítette asztalon, hol fő fogás az érintés,
melyből jól sosem lakhatunk. Ám az áldó emlékezés
megőrzi híven szájunkban az édes ízeket,
hisz a gyarló tudat minduntalan édességért eped.
Rabszolga lettem. Láncaimba a kín marta fogát,
a féltés kilyukadt serlegéből itatja borát.
A tehetetlenség daróc rabkötele tart fogva megint,
míg az idő gyors elmúlása homlokon legyint.
Ó, mennyi álom, mennyi képzet hal bevégetlenül,
mennyi akarat, mennyi hit, mely talán bitófára kerül,
mennyi sóhaj, mennyi ábránd lel vérző elmúlást,
ha eltörik a varázspálca, s nem hint többé varázst.
Én harcba hívlak, te végtelen, te örök elmúlás,
s ha legyőzöl, majd elhiszem, én vagyok hibás,
hogy azért vagyok, hogy majd ne legyek és semmi se legyen,
hogy csak papírhajóm árnyéka ringjon egy befagyott tengeren.
Ám míg élek, csökönyös kénnyel szórom szét az időhomokom,
de, hogy Te társam leszel mindhalálig, biztosan tudom.

Az álom peremén túl

Vénülni vágyó, vidéki lelkemet
vendégül látta a szerelem,
vérvörös rózsát tűzött a hajába,
és székkal kínálta életem.

Szélesre tárta előttem az ajtót,
mosoly csillogott a szemében,
takaros reményét tálcára tette,
miközben kihúzta a székem.

Reszketeg lábakkal ültem le nála,
otthonos szentélyét csodáltam,
őszinte hittel terített asztalán
jövő ízű bor várt kupában.

Szomjús torokkal a nedűt kortyolva,
mélázva öleltem holnapot,
felpezsdült vérem, s a szív ritmusára
beszűkült ereken baktatott.

Karmoló fényárral tört rám a hajnal,
s halálra sebezte álmatagomat,
éber pillákkal, őszbe hajlott háttal
cipelem hát tovább sorsomat.

Az égsírás dacára

Derűs jövőt remélnék a bőrig ázott fák,
tajtékos vízfüggönyhártyában táncol a liget.
Ám a pajkos kedvű, szertelen világ,
mint bánattengeren bűvő, mosolyszájú sziget,
a túlélés biztos nyugalmát ígéri.
Megadja annak, aki a fényt hittel kéri.
Minden ég felé forduló, rimánkodó kezét
kőbe vésve őriztet az érző emlékezet.
Csókolódzó levelek közé kéredzkedik be az eső,
végiggördül zöld testükön, s mint érzelmet leső
tágult pupillájú üveggyöngy-szemek,
ködlepellel fednek be minden erezetet.
Könnybe fülő idő egy sírásra ítélt világban,
s míg a szerelem pihegve hűl ki a szájban,
mi, a keservhabok hullámára fekszünk,
és tűszúrásos mosollyal igyekszünk
sugarakat csalni halódó lelkünk oltárára,
hogy valami derengés is jusson mára.
Ó, ne temessünk még koporsós vágyakat,
a ravatalra szánt érzést, mely bőrünkre ráragadt,
mossuk le megújuló, millió esőbuborékkal,
hogy a tett karöltve a megtisztult szándékkal,
ünnepelni hívja a lelkendező pillanatot,
s mi ezzel gyógyíthassunk elvérző varázslatot.

Fogd kézen a reményt

Onnan elköszönni, ahol boldog voltál,
fájdalmasabb tán a fájdalmas halálnál.
Örömet temetve mégis meg kell tenni,
hogy feltámadásként tudj majd visszamenni.

Az örök körforgás rabságában

Kövér reménnyel fekszik el subáján az éjszaka.

A sértődött félhomály veszi a kalapját,
és felhúzott vállakkal megy haza.

Itt hagyja a pázsitot csókoló harmatot,
a daltól bűgő madárszáját,
s az alkonyra ásított illatot.

Sötétre árvult virágok közt sóhajt fel a szél,
búsulnak selyemkendőjén a könnycseppfoltok,
s míg ő az elmúlás kottájából zenél,
a törékeny pillanat jajongva szédül
a perc ismétlődő halálába.

A természet ezt hagyta reményül,
hisz folyvást járó lába sohasem pihen,
s miközben szól egy végtelenített requiem,
új életek virágoznak az eltűnő semmiben.

Ijedt szívhanggal, vándorszárnyú tekinteted keresem.

Simogatást váró hittel dorombol a bőröd,
amint bársony kezedet éri el kezem.

A tegnapi tűzvészben pusztuló ölelés
hosszannás feltámadásra vár,
s míg végigfut bennünk egy újszülött remegés,
vágunk felizzó, vad körpályán jár.

Éledő lámpafény kötényén jár táncot az árnyékunk,
s míg a leköszönő félhomály vendégei voltunk,
ezernyi apró pusztulás dőlt bele a sírjába,
hogy teret adjon az életre születőknek,
és a jövődöt lélegzők kínjába
bugyolált álmába küldje a temetkezőket.

Milyen hiszékeny is az elme, ha ösztönből szeret,
és örök időkre tárol el halódó emlékképeket.

Belőlem ki nem szakadhatsz

Én folyvást csak kínokra eszmélek fel,
verő szívemből kicsúsznak a csodák,
hisz hiányoddal fekszem, s ébredek fel,
míg zárulnak sorra az álomszobák.

A hajnalfényben kint ketyeg az óra,
ha a vén tudat lustálkodva ásít,
s álmos kézzel int rá az indulóra,
hogy pihenjen napestig, elalvásig.

A szemérmes szem tágra nyílni nem mer,
a belső térnek lágyabb még a fénye,
s míg illúziót emészt a zord reggel,
a valóságnak elszáll a reménye.

Messze vagy Te, s bár önmagamban tudlak,
a dolgoz Élet emel közénk falat,
ám ha vágyaink a falhoz simulnak,
kitárva vár ránk ott egy lélekablak.

Az ablakpárkány konok gránitjába
vasakaratom véste bele neved,
por lepi, marja idő, de hiába,
hisz én örökre odarejtettelek.

Egymásból kinőve

Csodára éhülő szemed világa
megleli bennem a holnapot,
nem öli lelked árvaság zsványa,
nem félsz, mert tudod, hogy itt vagyok.

Kezembe rejted el, markomba zárod
a gyakran felsíró titkodat,
hisz lelkemmel éled, szememmel látod
tükröző hitemben önmagad.

Legyél a töröm, s majd leszek én pajzsod,
sok véres harcba mi így megyünk,
közös a folyónk, így enyém a partod,
ezt mérte ránk a mi Istenünk.

Ha szorít a tér, mert fognak a rácsok,
kínunkkal feszülünk falának,
nem adnak bennünket soha át mások
lelket elválasztó halálnak.

Hisz örök a vágy és örök a hiány,
mely bennünk ontja ki illatát,
lehet, hogy önző, és lehet, hogy hitvány,
de mindenki érzi igazát.

Egyre nő az árnyék

Esteledik. A meztelen fák fázós ágairól
unottan csöpög le a szürkület,
s ahogy elnézem mindennapos,
egyhangúan begyakorolt művüket,
elkap a torokszorító rémület.

A megszokás rám teríti kopott köpenyét,
s bár még kibújik alóla a folyton változó lét,
pajkos, incselkedően kacsintó szemét
már egyre jobban befedi e köpeny,
mely szemfödő egy halódó életen.

Rabláncra verve sír fel egy életút,
vágódó szárnyakkal verdes a térben,
s míg béklyóktól kap ő naponta randevút,
satnyulnak a szárnyak egy álmodott fényben.
A lehetőségek ablakát rozsdás vasfüggöny takarja,
hitkönyves reménykendővel tisztogatom folyvást,
és csökönyösre nőtt akaratkörmöm kaparja
a barnára érett rozsdafoltokat,
de jaj, hiába minden mozdulat,
a bezártság érzete megmarad.

Naponta álmodok illatos meséket,
s ezer színnel festek minden sűrke képet,
mégsem érzem orromban a vágyott illatot,
és szivárványszíneket csak zárt szemhéjjal láthatok...

...Fulladó gondolataimnak mentsvár a kezed,
biztató májusi szellő, arcomra simuló lélegzeted.

Mit bánom én, ha ellep, befed a szürkesség,
nem érdekel, ha kormos szemmel néz le rám az ég,
nem fáj, ha satnyuló szárnyam soha többé nem repül,
hisz összeért a lelkünk, már nem vagyok egyedül.

Elmémre hulltál

Elmémre hulltál, mint egy vágyott, szép álom,
lettél az életem, s leszel majd halálom.
A kenyereim íze, kávéim feketéje,
ábrándos vágyaim megvalósult kéje.

Kezemen krém vagy, vagy bőröm barnasága,
mely másoktól féltve, bizony néha sárga.
Suttogó szavaknak fel-feltörő fénye,
mely felhőt kerülve feszül rá az égre.

Jókedvem vígja, és bánatom siralma,
érzésvarázsaim örökös hatalma.
Vén, keringő vérem eltévedt sutája,
Te vagy tetteimnek okosa, butája.

Vemhes, vak sorsomnak fehér fényű botja,
mely szürkeségemet mosoly-kékben oldja.
Múló életemnek folyton nőző ága,
Te lettél a lelkem örökzöld virága.

Nyílj hát ki virágom, illatozd a szirmod.
Marjon le szívemről a szerelemszítkod
minden megkérgesült unalomréteget,
s így teremts számomra újjászült életet.

Én leszek

Lennék én harsogó ige a szádon,
füledben csendes dorombolás,
áhítat a reggeli miatyánkon.
Én lennék. Ki is lehetne más?

Lennék én szívednek doboló vére,
lelkedben a tiszta vágyódás,
bús öled muzsikáló menedéke.
Én lennék. Ki is lehetne más?

Lennék én hajad fodrozódó fénye,
szemedben éjjeli álmodás,
hited halhatatlan, hívó reménye.
Én lennék. Ki is lehetne más?

Leszek kettőspont a mondatod végén,
s jöhet utána a számadás,
szívpecsét az életed lepedőjén.
Én leszek. Ki is lehetne más?

Földi lármától altató csókig

Elcsitult az élet százszólamú zsvaja,
pihenéssel kecsegtet az álmok hintaja,
s a gondolat, mi eddig pórázra kötve zsongott,
szabad teret kap, lerúgja a gondot,
és nevetve pattan fel szélszárnyú lovára,
a korlátokból elég ennyi mára.

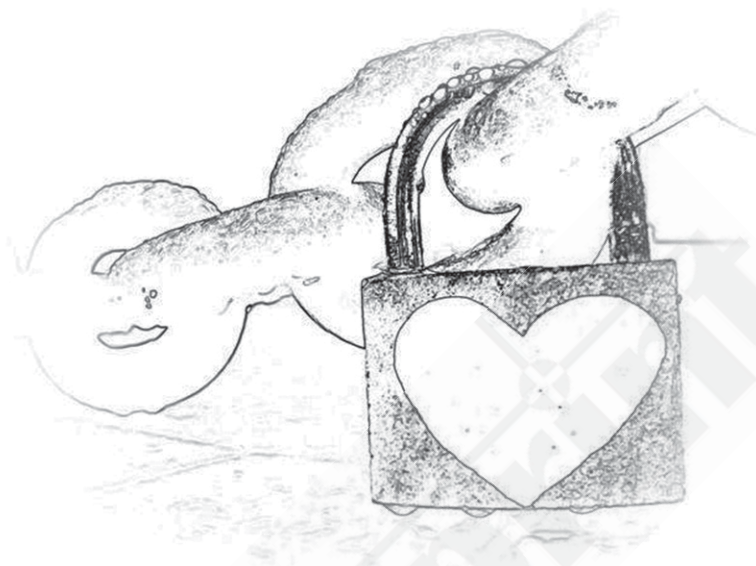
Ő vágtázni szeretne napi béklyók nélkül,
mit bánja, ha a lába belekékül,
nem számít, ha kicsorbul patkója,
ha kihull majd egynéhány szárnytolla,
ha a veríték fuldokolva hempereg a bőrén,
csak suhanjon, cikázzon hámok nélkül, pórén.

Csak mászhasson hegyeket, ússza át a tengert,
simogasson fénnel minden lélekembert,
a virágoknak szirmot, a fáknak lombot adjon,
elszáradt rét hajára friss harmatot rakjon.

Madárfuvolákat szórjon szét a szélben,
mosolyszáját fessen a felhőkre az égben.

Vigasztálból etesse az éhező életet,
s a jóllakottság szüljön reményeket,
hogy a házak ablakában fényvirág nyíljon,
s ne fulladozva lógjon egy szoruló szíjon.

Ha bejárt már mindent, visszatér hozzád,
hol álomcsókkal várja a mosolygó szád,
s ő válladra hajtja majd szertelen fejét,
mámmal hallgatja a lélegzetzenét,
amit a tüdőd komponál egy bizalomhárfán,
s hogy ne érezd magadat sohase árván,
minden szívdobbanása félti a tiédet,
mert csak kart karba öltve remélhet az Élet.

Az igazak mindig visszatérnek

Virággal várd, aki kényszerlovon ment el.
Könnyel a szemében, száján a neveddel,
biztos érzések közt, úgy hagyott akkor ott,
hogy sorsforduláskor visszatálálhatott.

Gyolcsomként fedj

Rezzenéstelen, belenyugvó némasággal
öleli feketére ápolt, gondoskodó karjával
a szuszogni vágyó éj a szunnyadó tájat.
Pára sehol sincs már, az a hajnalimádat
elengedhetetlen kelléke,
bár a tegnapi morc köd csipkeszegélye,
s vízfoltos lábnyoma itt-ott még elfekszik
a szárazzá száralmasodott fűcsomók fején,
s míg ő reménytelenül az elmúlással veszekszik,
a megalkuvás fehér zászlaját kitűzőm helyette én.
A Sors öntelt, önelégült mosollyal pihenteti
fáradhatatlan kezét a mulandóság pulzáló verőerén,
így csak állok szótlanul és elrévedek a hervadás
kifinomultan természetes, ütemes lélegzetvételén.
Mint parányi, szégyenlős akarat bolyong a sóhajom
a patakparti fák ágai között, és meleget keresve,
csodásan megélt, izgató álmokat lesve
elmém elém vetíti pírtűz vérében égő arcodat,
fülembé csiklandozza a muzsikaízű hangodat,
mert hiába kaszál virágzást a halálétvágyú alkonyat,
ha elhullajtja közben az életre vágyódó magokat.
Ó, mennyire akarom féltő kezemmel ringatni a léted,
mennyire hordoznám kereszted, mely összenyom Téged.

Vállamra veszem, cipelem, töröm előtted
a kitaposatlan, járatlan utat,
hogy béküljön bennem az önmaró büntudat,
mert volt idő, amikor nem virágozhattam érted,
amikor bánatfelhők falták fel fényed.
Van olyan érzés, melynek fáj a szorítása,
mégis vesszettül akarjuk, kiköveteljük,
mert nyílt sebként vérzik fájdalmas hiánya.
Legyél hát kötszerem, ha vérezni készülök,
legyél Te balzsam,
terülj szét bőrömön, feszülj rá halkan,
s ha hevülten felnyögök fájdalommban,
kezed melegével nyugtasd a lelkem.
Nincs be nem teljesült vágy, ha Te érintesz engem.

Jelenés

Ha hallom hangodat,
szívharangok zúgnak.
Nyár esti lágy szellők
lelkemhez simulnak.

Rám mosolyog arcod,
ha becsukom szemem,
lúktet, mar kínos vágy
mélán, szerelmesen.

Bőröm mikor érhet
tűzselymű bőrdhöz?
Rabigát vállalva
simulsz-e őrződhez?

Tudom, hogy útjaink
egyszer összeérnek,
simogatás leszek
egy vágyó tenyérnek.

Leszek jelenidő,
s majd foglyul ejt tered,
ölelve szorítja,
amíg csak engeded.

Fény a vak szemedben,
hang a néma szádban,
testedben az erő,
lélek az imádban.

Röpüléskor szárnyad,
sík út talpad alatt,
szeppent vágyaidban
dúló dacakarat.

Hozzám sodort immár
végzetünk szent szele,
áldó vágyhitemnek
Te legyél Istene.

Innen már együtt

Óvó kezem melegéhez bújt az életed,
didergő hajnalok már hiába keresték,
érdem ez nekem, s tudom, Neked sem szégyened,
mert míg egymás karjában pihentek az esték,
a levetkőzött világ reménnyel bújt hozzánk,
hogy kössék a jelent, s a múltat eloldozzák.

Te tiszta mosolyt hoztál megértéskosárban,
színes fénykacajokat gurítottál eléem,
én úszni tanítottalak morajló árban,
s míg Te fáradhatatlanul tempóztál felém,
a hullámok tépő tarajára tapostam,
hogy a víztükör varázsát veled megosszam.

Szelíd imádságillatot fúj felénk a szél.
A megbecsülés dúdolvá veti már ágyát.
Köröttünk bizalomhárfa lágy húrja zenél,
s dalra biztatja hitünk sok újszülött álmát.
Kézem melegében már megfér az életed,
leszek reménycsillagod, s ha kell, hát végzeted.

Kegyelemkenyér morzsáin nem élek

Nem kell a vágy, ha kihűlt már a tálban,
jéghideg, s az illata halott,
ha a fény mankóval csoszog a nyárban,
s én benned már magányos vagyok.

Nem kell remegés, ha reszket az anyja,
s ölelésed rívó csecsemő.
Hol temetni hív az élet harangja,
elszárad az érzelemmező.

Nem kell mosolygás, ha úgy kérem, hogy add,
kényszercsók dajkája nem leszek.
Ahol megérkezést távozás fogad,
onnan szelíd gőggel elmegyek.

Nem kell a könny, úgyis megöli dacom,
sókristállyá lesz egy perc alatt,
s ha majd mázsásra húzik a fájdalom,
ledöfi bennem az akarat.

Kéz a kézben mindörökké

Cammogó idővel sózom meg szívemet,
ha feltűnik arcod hamvas porcelánja,
száradó emléket zsolozsmázva temet
az egykori vágyam felnőtt unokája.

Sorskorbács szaggatja simogató kezem,
szorítja torkunkat a sok „adok-kapok”,
mégis virág nyílik, hogyha emlékezem,
s úgy megyek el tőled, hogy Veled maradok.

Ott leszek reggel, ha vajazod kenyered,
én leszek az íz a gőzölgő teádban,
s ha fohászra készül lemondó tenyered,
akarat leszek halk, suttogó imádban.

Ha tükörbe nézel, én nézek majd vissza,
velem kél hajnalod, s fekszik el az ested,
zsebkendőd leszek, mely vágykönnyed felissza,
balzsamos lelkemmel cirógatom tested.

Ha száz változásvihar cibálja hajad,
s ezer elválásköd tornyosul is reánk,
lélekhidunk íve törhetetlen marad,
míg közös gyökérből sarjad szerelemfánk.

Az emlékek varázsa

Száll az idő, múltó pillangószárnyon jár,
minden örömré egyszer az elmúlás vár.
Ám benned a képek fészket építenek,
és ha akarod, mindig újra nézheted.

Követlek

Millió csillagra fekszik rá az égbolt.
Elterül merengve, éj-lomha tudattal,
s a szikrácskák, melyeket hanyagul szétszórt
csak csüngnek a hasán fénylő alázattal.

Takaró szívja a mintát így magába,
hogy megakadjon rajta szépre éhes szem,
s ha elméláz agyunk, mert gyönyörtől kába,
elnyújtózik az ágyterítő kéjesen.

Szerelemlédemre, mint millió minta
vetítéd elszántan igaz akaratod,
s hol sötét a takaró, ott számos szikra
hirdeti fénnel, hogy hitedet nem hagyod.

Terítőmön úgy ragyog ezernyi fényjel,
miként éjszaka palástján a csillagok,
folyvást sugározzák hótiszta igénnyel,
hogy e tűzsziporkák őrzője én vagyok.

Tündökölj egemen ezerlángú varázs,
mutass bús sötétnek megváltó fényeket,
hisz a mulandó élet csak egy villanás,
világítsd be utam, s követem fényedet.

Lélekfalamba véstelek

Friss ágyneműt húzott reményem a Sorsra,
és ágyast cserélt a lemondó képzelet,
szilaj szívben százszor konokabb a torzsa,
mint hogy temessen virágzó emlékeket.

Majd új jövőfénnyel díszítem ki párnám,
tartós hitfonalát már megszöttek nekem,
hú ábrándtűmmel a patyolatszín vásznán
jövők nefelejsét én behímezem.

Puha megértéspléd kerül rá az ágyra,
hogy melegítse hűlésre ítélt testünk,
sóvár léleklámpánk kéjfényt hint a vágyra,
s remélt ölelésben telik minden estünk.

Gonosz irigykedők ártásától félve,
új Sorsálmomat majd lakattal lezárom,
mert minden gyönyör, ha kibújjik a fényre,
csak addig virul, míg érintetlen álom.

Lelkem falára festett a hajnal

Millió gombostűként érkezett a hajnali fény,
összeszurkálta arcodat, de a szájad szegletén
szunnyadó dacpáncél sok ezernek eltörte hegyét,
s a hódító, ki most elvesztette számos fegyverét,
tanácstalanul térdelt le ajkad árnyékában,
fehér zászlót lengetve egy győztes csatában.

Te öntudatlan gúnnnyal a fogaid között,
mely azért lassacskán a szájszéledre költözött,
csukott szemhéjadat mérgesen ökölbe zártad,
de a fényszikráknak mégsem fordítottál hátat,
ha a világosság úgyis lehengetel,
legalább szemtől-szembe jöjjön el.

Ó, mennyi büszkeség él egy parányi dacban,
mennyi meg nem alkuvás egy falat akaratban,
mennyi hit remél örök szívdobogást,
és vár gyötrő holtában dicső feltámadást.

Apró gyöngyfények gyúltak ki alvó arcodon,
lemosták az éj ráncát, s mint élethű rézkarcokon
nevetni tanították az álom-lusta bőrdet,
hogy a valóság jóval szebb legyen, mint a képzelet.

Lassacskán elvándorolt szemedről a méreg,
s engedve a sugarak perzselő tüzének,
Te rám nyitottad bágyatag pillantásod,
s a fintorral, mellyel éppen álmaid sírját ásod,
megajándékoztad folyvást éhes tekintetem,
hogy ez a pillanat örökre megmaradjon nekem.

Magányba fulladt vágygal

Magánnyá válik lelkemben
a lázadó tudat,
hogy nem láthatlak bármikor,
s nem hallom hangodat.

Terítsd rám gyötrő éjszaka
fekete lepledet,
hol simogató szó híján,
emlékben élhetek.

A vágyam lángja ki nem hűl,
izzik, mint szénparázs,
ha lehunyom a szemhéjam,
kigyúlsz, Te szép varázs.

Ó, játsszál velem hazug ész,
vetíts elém csodát,
mutasd, hogy alszik békésen,
s fordul oldalra át.

Vállá miként karolja fel
gyöngyzuhatag haját,
míg párnája vágygal falja
vérajka sóhaját.

A paplan, ami ráterül,
s a bőréből ragyog,
adhat-e olyan megnyugvást,
amilyet én adok.

Ha féltő kézzel ölelem,
testéhez simulok,
benne az élet bizsereg,
s én ettől virulok.

...Ekképp merengek sokszor én,
ha int az akarat,
hogy őrizzem meg az álmom,
s gyűrjem le vágyamat.

Magamban látlak

Rád gondolkodok este, amikor a becsukódó szemem
körbetekint még egyszer az álmos életen,
s megsimogatja gyengéden a lefekvő tárgyakat.
A képedet a polc fölött, s a port, ami rátapadt,
dühös szemvillanással söpörné messze le,
mert, ha Rád mer tapadni, az lesz a végzete.
Odatéved a pillantásom a hintaszékedre,
ahol csipkecsodák virágoztak a dolgos kezedre.
Az állólámpa fényvilága oly sokszor bujt hozzád,
míg árnyékoktól védte vígan gomolygó aurád.
A hangod íze mézcsseppekben a fülemben csöpög,
s felduzzadó dallamárként kiöntve hömpölyög,
hogyan én ússzak benne, fickándozzak, mint hal a tengeren,
majd megnyugodva lebeghesek az ismerős vízen.
A lábad alatt a puff zenél ringató vágyakat,
csak hallgatom, s az ütem, mely csendben rám ragad,
elálmosít, megbékít, legyűri tudatom,
s én elindulok lassacskán az álomutamon.
Még hallok azt, ahogy az óra üt, és új kört kezd megint,
s míg a mutató a nulláról az egyesre tekint,
én leengedem ernyedve az álom brokátfüggönyét,
hogyan a tudathomály megölelje a szenderegés Istenét.

Mindenre elszántan

Gyere, karoljuk át ketten a világűrt,
míg érzéseink halhatatlanná válnak.
Szemünk szép mosolya egy üstökös fénykürt,
örökül hagyjuk e fénytelen világnak.

Majd önmagadban ápolj

Ne sírj, Drága, igaz, hogy menni készülök,
mint őszi fa karján a hervatag levél,
de éled szívedben még számos újszülött,
aki biztosan érzi majd, csak miattad él.

Ne sírj, ne búsulj, az élet csak lenge szél,
kék felhők fényébe repíti lelkemet,
onnan is ölelhet egy vén léleklegény,
csak csendben morzsold el ajkadon nevemet.

Ne sírj, ne dühöngj, daccal átkozódni kár,
a bosszú kacagva temeti örömed,
reményfádon az ág nem attól lesz kopár,
ha nem zöldíti már levelem gyönyöröd.

Ne sírj, tudom, gyöngykönnyed helyettem potyog,
hisz szemem hús harmatja rég felszáradt már,
könnypatakod medre száradó porhomok,
mi egy fuvallattól vad porkeringőt jár.

Ne sírj, makacs hiteddel szorítsd a kezem,
hisz ezt vártad egy rögzös életúton át,
én úgy távozok el, hogy meg is érkezem,
és berendezem lelked csillagotthonát.

Mert tengerembe merültél

Mosolygó hittel a sorsom elé raklak,
s leveszem múltadról hitetlen köpenyed,
ha nem leszek már, majd a halálnak adlak,
hisz életem nélkül nem lehet életed.

Belefolyt a léted zúgó tengerembe,
hol acsarkodó hullám csapdossa hátunk,
hajtsd hát dacos fejed óvó tenyerembe,
s ha nem hagylak élni, az lesz a halálunk.

Terítsd vállaidra a jövőnk ruháját,
nem baj, ha megkopott, sárfoltos is talán,
hisz éppen az adja becsülendő báját,
hogy használtan hever az élet asztalán.

Próbálták már mások előtted e gúnyát
lélekfényben mosni, s kivasalni szépen
de addig áztatták, szappanozták, gyúrták
míg elszakadt vászna recsegve középén.

Szerelemcérnával s tűvel a kezekben
jöttél Te akkor, hogy befoltozd a lyukat,
nem mondom, hogy szép lett, vagy hogy érintetlen,
de tátongó űrt e szövet már nem mutat.

Repedéstől vérző, közös terítőnkre
vágó akaratunk hímezzen virágot,
vigyázzon a Sors az el nem folyt időnkre,
s Isten adjon hozzá élhető világot.

Mosollyal, hittel, bizakodással

Egy egész világ búvik meg kezemben,
Neked remél zöld-frigyű tavaszt,
harangzúgást hallgatag szerelemben,
s remény szárnyán pelyhező vigaszt.

Egy egész világ lapul a szemedben,
s mint ugrásra váró, kába nyúl,
zörejt les az elnémult értelemben,
míg fülére csönd hullája hull.

Majd harsonád leszek, bős dobpergésed,
füleket tépázó hangzavar,
misézve temetem a jelbeszédet,
mely némaság átkával takar.

Egy egész világ reszket a kezemben,
kérd, hogy szemed elé tárjam azt,
ne várj megalkuvást a szerelemben,
ha az hisz kiviruló tavaszt.

Ne tépjük le a kötést

Meghalni készült a perc a szócsatánk után,
szemében könnycsepp ült, s csak nézett rám bután.

Harag septe fel előtte az utat,
míg ösztönözte őt a fájó indulat,
megint egy vérmes ütközet,
egy vérző adok-kapok,
pedig bennem százszor térdelt le a vágy,
hogy ezután már hallgatok.

Ezerszer sírt már bennem fel
a pőrére vetkőzött akarat,
s én ezerszer hittem neki el,
hogy többé nem húz közénk falat.

Ó, szánj meg engem Teremtő,
hogy lelkemnek ne legyen farkasa,
s ne éles tőrként döfjön át
egy-egy daclángú mondata.

Hisz virág bújik ki szívéből,
illatos, büszke kardvirág,
mely nem engedd a hitéből,
még akkor sem, ha húsba vág.

Virág virít, melynek gyökere
az én lélekföldemben él,

ne hagyd hervadni te gög verte,
ne hulljon szirma egy álperért.

Békítő távolság most mindketten
teérted mormolunk imát,
hozz megértést marni kész lelkünkben,
hiszen szemünk csak együtt lát.

Nem bírok értünk, ellened

A mindened vágytam lenni,
én, a számottevő senki.
Ébredő mosoly az arcodon,
surranó, simogató alkalom,
mely a törölköződ hálás szövetén
elsőnek köszönt az új nap reggelén.
Friss kávédban a biztonságos zamat,
fény a pupilládon, vasvértű gondolat
az elméd véres harcmezején,
hogy Te megmenekülj, s inkább haljak én
halált a gondolatod ütközetében,
mint párafelhő a Nap tüzeiben.

A mindened vágytam lenni,
és képes voltam érte tenni.
Mosolygásra bírtam az aranyhajú Hold
durcásra merevedett száját,
megráztam az éltető esőfelhők konok,
vízzel telt szitáját.
Szélsálat tekertem Göggúnár nyakamba,
hogy alázatos legyek, s kellően bamba,
amikor a nem velem megélt képeket csodálom,
hisz az Élet mosolyog rajta, látom.

A mindened vágytam lenni,
de Te hagytad e vágyat veszni.
Halott hang leszek egy néma barlang mélyén,
szétfoszló álom az ébredés élén,
levetkőzött akarat, mely fázik ruha nélkül,
de nem didereg akkor se, ha bele is kékül.
Zivatartól vert égen, megfeszült szivárvány
két középre néző végpontja leszek én,
de mindig Te leszel a látvány,
a szivárvány kellős közepén.

Csak hinni kell

Van olyan, hogy úgy sír az ember lelke,
mintha megírt programban szerepelne.
De jöhetnek ám még dolgok, boldogok,
és átkódolhatják majd e programot.

Örökkön várlak

Nincs semmi baj, Kedves, indulj csak utadon,
majd elkísér óvón vigyázó tudatom.

Míg Te dolgozol, én versekkel múlatom
a rám zuhant időt, és friss reménnyel itatom
a szomjazó álmokat.

Már nem szórok átkokat,
csak csendben ölöm a perceket,
amíg Te távol vagy,

bár türelmetlenség hempereg
a hazavárók bús kapujában.

Én örökké várlak a mában,
s ha el is vérzett a céltalan tegnap,
a holnap reményéért oda nem adlak,
mert folyvást ma kellesz nekem,
s koldusként kikönyörgött kenyerem
falánk gyomromat nem táplálja,
hogy jóllakottan haljon halált
a kereszten kínlódó, hazaváró álma.

Nincs semmi baj, menned kell, elhiszem,
de féltésből a lelkedet ellopom, elviszem,
hogy ne legyen teher majd napközben,
s józanság éljen a szemedben.
Majd megkapod, tied lesz estére,
ígérem, vigyázok fényére.
Puha leheletből rakok köré falat,
hogy védje a gondoskodó pillanat,
s betakarom pillangók szárnyával,
amelyek már rebbenni se akarnak,
s ahogy cirógatják szándékom vágyával
pihegő, megbújó lelkedet,
a közénk szorult távolság
végső pusztulásában megremeget.

Nincs semmi baj, menned kell, jól tudom,
s míg sírva osztoznak elcsókolt csókjukon
a térdeplő emlékek,
én a szemedbe nézek,
hogy lássam benne a szerethető jövőt,
és dacos hittel teszem el a zsebkendőt.

Nincs megállás

...Látod, haza értem immár nélkülöd,
már csak a hiány szorítja két kezéd.
Az asztalon - milyen szomorú pillanat -
a reggeli kávé egy kortya itt maradt.
Itt árul magában egy csészébe zárt világ,
melyet nemrég még érinthetett a szád.
Itt búsul, szorong egy szívdobbanás,
mely szabadon, mint a hangrobbanás,
dobhártyát szaggatva jajdulna fel,
- ó, érzés, néha úgy fáj, hogy létezel.
Ám hogy fájna, ha nem kaphatnék a fényedből,
ha nem Te csurognál a kibuggyant véreimből,
ha a hangod nem szívdobogást okozna,
és az eljövő már csak emléket hordozna.
Ha elsodor is folyvást az élet vad szele,
félt minket, vigyáz ránk a viszontlátás istene,
s ha áldoznunk kell is ezekért cserébe,
mi elszántan nézzünk az Élet szemébe,
hisz reánk lelt, s már nem mint két idegen
vésünk reménylepcsőt a vágyakon, hiteken.
Tudom, hiába is tálalom az álmomat hidegen,
az felhevül úgyis a vérforró szíveden..

Nem számít már

Ó, nem számít már mit hisz a tudatom igaznak,
s meddig nyújtózkodnak vágyban a rajongó álmok.

Mit érez szívem tördöféserejű vigasznak,
ha a létezésed álomomladékán állok,
és megváltásra várok.

Nem számít hiszlek-e még, vagy hitetlenül hívlak,
amíg rezgő lélekhangod szólamára várok.

Te vagy homlokomra égett jele kínjaimnak
a nemlét peremén, hol részeg józanként járok,
ha ostoroznak álmok.

Belém-mart sejtjeid sajgó simogatást adnak
a reményben élő, fényéért térdeplő vágyinak.
Hiába küldöm el, és már hiába maradnak,
ha a halva születők feltámadásra várnak,
míg bennem muzsikálnak.

Már nem számít látlak-e, vagy képzeletem játszik,
míg ölelem az estét, melyben ott éltél nemrég.
Érzelmünk jéghegyéből csak csökönyös csúcs látszik,
de vakítóbb fénye, mint az összes megélt emlék,
s úgy éget szerfelett még.

Simogató éjszakai gondolatok

Rezzenéstelenül öleli feketére ápolt karjával
az éj a szunnyadó tájat. Pára sehol sincs már, bár
a tegnapi mély köd vízfoltos lábnyoma itt-ott még
kivehető a szárazon szánakozó fücsomók fején.
Szótlatlanul állok, és elrévedek a mulandóság valós,
kifinomultan természetes, ütemes lélegzetvételén.
Mint parányi, szégyenlős akarat bolyong a sóhajom
a patakparti fák ágai között, és meleget keresve,
csodásan megélt izgató álmokat lesve, látom az arcod,
csiklandozza fületem a muzsikaízű bársonyos hangod.
Ó, hogy mennyire tudnám féltő kezemmel ringatni a léted.
Mennyire tudnám mázsányi kereszted, mely összenyom Téged,
a vállamra venni, és cipelni, menni, törni előtted
a kitaposatlan, járatlan utat, hogy béküljön bennem
az önmaró büntudat, mert egészen eddig magadra hagytalak.
Van olyan érzés, melynek fáj a szorítása, mégis akarjuk,
kiköveteljük, mert nyílt sebként vérzik fájdalmas hiánya.
Legyél hát kötszerem, ha vérezni készülök, legyél Te balzsam,
terülj szét bőrömön, feszülj rá halkán, s ha örömömben
hevülten felnyögök, kezed melegével nyugtasd a lelkem.
Nincsen be nem teljesült vágy, ha Te megérintesz engem.

Csak egy igaz létezik

Folyvást szeret a szív, hisz arra született,
átölel, megsimogat sok-sok életet,
de mindennél jobban csak egyet szerethet,
akinek feltárja, megsebzett lelkedet.

Szárnyaló mosolyod oltalmában

Egy mosolyodtól felvidul az Élet,
lágy nevetésed maga a remény,
s ha felhők mögül kibújik a fényed,
az számomra egy édes költemény.

Ha kacagásod csengettyűit hallom,
úgy előnti hű szívemet a vágy,
hogy a magányban élt lélekpamlagom
virul, akár egy baldachinos ágy.

A kivillanó fogsorod fehére
derűre bír bús, induló napot,
ha a kuncogásod bársonyzenéje
dalként ölel néma pillanatot.

Nevetésedtől dobban meg a szívem,
mely verését már sokszor megunta,
s bár szolgált engem kitartóan, híven,
kacajod nélkül már rég aludna.

Ha meghallom e szélszárnyú nevetést,
lélekföldemből fénymagok bújnak,
telkemen Te végzel szántást és vetést,
s kizöldül, ha e víg húrok búgnak.

Szerelemszekéren

Érzelemszekerünk immár roskadásig rakva,
s én cseppnyi kétely nélkül ülök fel a bakra.
Írányát már tudjuk, az út hosszát csak sejtjük,
de visszanézünk sokszor, nehogy elfelejtsük
a hihetetlen szemű kiinduláspontot,
mely hangrobbanásként belénk hasított,
és úgy festette tudattá az álmvilágot,
hogy lépésre készítette, ki eddig csak állt ott.
Hisz nem fogja már léptünk bűnbánatkolostor,
szárnyalásra serkent az érzelemostor,
és vad csapások helyett, simogatva kér,
hogy szép mesém hőse mindig Te legyél.
Hát legyünk mi hősök, és a szándékra tettel
felel majd a sorsunk, igaz élvezettel.
Kitárt lélekszárnnal mi egymáshoz repülünk,
így meghal a távolság, oly közel kerülünk,
hogy Te leszel a tudatom, s én lélegző ösztönöd,
mely tőlem kap levegőt, és arra ösztönöz,
hogy szippantsd csak bátran tele a tüdődet,
mert e levegő kíséri eztán a jövődet.

Szívdobbanásod vonzásában

Felébreszt a harmatkincsű hajnal,
s mint valami hűsítő napolaj,
párát lehel szikkadt bőrömrre,
majd jótékony kézzel betakar.

A nappali perzselés még nyújtózkodva
szunnyad a párapaplan alatt,
s a friss étvágyú széllehelet,
akárcsak a jóságos akarat,
megértően táncolja körbe
a derengő szemű tájat,
türelemre intve a száraz torkú,
álmosan szomjas fákat.

Szimfonikus zenekarként zeng bennem a hangulat,
s míg hallgatom a természet-vezényelte hangjukat,
halkan síró hegedű jajongja el a fájdalmat,
hogy minden hajnalra ráborul egyszer az alkonyat.

Ettől búbánat veri a hátam,
a kétségbeeséssel párban.

Nincs szívemben remény, csak túske,
s én hagyom, hogy az élet beljebb üsse.

Nyomja bele szívem közepéig,
fokozza a kint egészen a kéjig.

Hisz akkor hasznos a lakodalmas pofon,
ha azon senkivel sem osztozom.

Aztán, ha megtaposott, rendre
szükségem lesz a kezedre.

Tudom, hogy felém nyújtod akkor,
s mint virágérő gyönyörű tavaszkor,
majd újra hallom a madarak dalát,
s lebontom a zárkózás börtönfalát.

Tudom, hogy itt leszel mellettem,
de csak akkor adsz, ha nem ellenzem.

Ám ezután már kérni sem félek,
hisz kapni akarok, és adni, míg élek,
s majd megkapom mindazt, mi megillet,
hisz a sors egymásba fonta kezeinket.

Ugye eljössz?

Talán mellém szegül végre a szerethető holnap,
és karmoló jajgatását száz gyászhangú akkordnak
egy varázsóhajjal örömszonátává írja át,
melyben felélednek a tetszhalott harsonák,
s míg hárfák búgnak reményt egy hitetlen fülnek,
miközben a vonósok életre hegedülnek
ezer bennem szunnyadó Csipkerózsika álmot,
én a holnapom szeretetszolgájává válok.
Látod, zöldre fest a makacs-hitű kikelet
minden ráncos, barnára vedlett ágat,
mosolyzáporral öntöz meg sivatagos szíveket,
s virágruhába öltözteti az eddig pöre fákat.
Fény-meleg hitbe csomagol minden elszórt magot,
élni akar az Élet. Ezt Te magad is láthatod.
Millió sípot fúj madárszájakba a simogató szél,
hogyan elhitesse velünk, ő már a holnapról zenél,
ha bársonyfuvallata körbe leng egy kinyíló virágot,
gyere, olvadjon tenyerembe a kezed,
ringassunk együtt egy csecsemővilágot.
Mossuk le bőréről a rászáradt véteket,
etessük reménnyel, hisz efféle étkeket
eddig még nem terített elé a Sors ördögkeze,
szépre éhes hitünk legyen az istene.
Ha mellettem tudhatlak, felnő a holnapunk,
szeretetmorzsákból mi nap mint nap jóllakunk.
Tavaszcocod fényétől a magányos éjszaka
dolgavégezetlenül tipeg majd haza.
Csak érezzem orromban a nyárillatú bőrdótot,
őszre sárgult vágyam a vergődő reményeket
akkor nem veti oda koncnak a közelgő tél elé,
gyere, induljunk el bátran a holnapunk felé.

Téged is utolér

Szemben a Nappal, könnyezik szemünk.
Vakít a sugárzás, pedig általa létezünk.
Csodás ragyogását a szikrázó fénynek,
homályosra festik az eltöltött évek.
Ha fakul a világ, Te akkor se félj,
bízzál, vakon bízzál, s éljél, hogy remélj.
Ő itt van mindenütt. Figyel rád, Téged les,
mögötted meglapul, s ha elbújsz, megkeres.
Utolér, felkavar, elragad, megzavar,
S ha úgy érzed, megfogtad,
kigúnyol, kikacag.
Odébb áll, hogy szenvedjél,
hogy kínlódva vétkezzél.
S ha lemondta róla már,
várja, hogy álmódjál.
Jéghideg éjjelek, tűzforró álmok,
egyik sem igaz, mindegyik álnok.
Sóvár vágyak, kövér remények,
kívülről halottak, csak benned élnek.
Kínlódás, fájdalom
guggol a tudatban
sok síró hajnalon.
Ám egyszer csak felbukkan,
kinéz egy ablakon,
vagy az utcán jön szembe.
Mosolyog szemedbe.
A májust hozza el, s érzed, hogy létezel.
Élet!... Fák, virágok!... Fény!
A lelked egy költemény.

Óvatos vagy most már,
nem habzsolsz, csak csipegetsz,
így lassan ürül a tál,
reméled, s hiszed ezt.
Aztán, már nem hiszel benne,
rápillantasz, szemtől-szembe,
könnyes lesz a szemed,
mégis Ő, mindened.
Megrándítod vállad, s azt mondog, bolondság.
Pedig utolér téged is, egyszer a... boldogság.

Az érzés diadala

Nem elég a szó, mert érezned is kell,
a hozzád bújó hang miképpen ölel.
Miként feszít rá a Nap sugarára,
és hogy bont szivárvány-szép atomjára.

Vágyszárnyaim erejével

A suttogásom nem jut el hozzád,
jaj, hiába is erőlködöm én,
s még mielőtt a füled átkoznád,
vagy jajongnál a létünk peremén,
a szélzúgással üzenem Neked,
hogy hamarosan megfogom kezéd.

Lehet, hogy néha félve,
és vissza-visszanézve,
de feléd szálllok én,
az élet kék egén.

Az tettvágyamnak pórása már nincs,
vén, rozsdáette láncza elszakadt,
szárnyam alatt a légtér immár kincs,
hát repítse e büszke szárnyakat,
szívárvánnyal festem az égre fel,
ha útra kelsz, úgy meg is érkezel.

Lehet, hogy néha félve,
és vissza-visszanézve,
de feléd szálllok én,
az élet kék egén.

Csak várd a sólymod, tárd szét a karod,
fehér selymet tűzz ki a kapura,
el ne némuljon soha sóhajod,
jó még fény az égiháborúra,
a habfelhőkbe vésem be neved,
és hamarosan megfogom kezéd.

Lehet, hogy néha félve,
és vissza-visszanézve,
de feléd szálllok én,
az élet kék egén.

Varázshangodra vágyva

Az imént köszöntél el,
hangod még fülemben dalol,
nyakörvet teszek rá,
és megszorítom jól.

Pórázra feszítem én,
jaj, milyen bűnös gondolat,
de hozzám láncolom,
a gyönyörhangodat.

Nehogy szárnyra keljen még,
amíg letaglóz az álom,
s hangod nélkül érjen
szunnyadás az ágyon.

Ha szorít a pórázom,
s ez a fogva tartás zavar,
elvágom a béklyót,
hangod féltve, hamar.

Csak akkor csengjen bennem,
hangod gyönyörmuzsikája,
ha önként küldöd el,
úgy tartós lesz bája.

Végül összeér az utunk

Párnád selymébe fúrnám az arcom minden éjjel,
hogy gömbölyű álmaim ne guruljanak széjjel.
Lelked vad tüzét vágyom, hogy égesse bőrömet,
s míg az emléked éltet, a hiányod eltemet.

Hogy veled együtt nevessek, sírok én naponta,
ölelő vágykarunkat a sors már összefonta.
Elmémben érintésed bizsergését kutatom,
míg a „nem vagy itt”, véresre karmolja tudatom.

Kezemet ökölbe, számat dacosra szorítom,
de gömbölyű álomlabdám én el nem gurítom.
Érintésed tűzfényét kitartással elnyerem,
és éltetem a lángod, mely más szívben nem terem.

Az együttlét postása majd hozzánk is becsönget,
hogy ajánlott levélben adja át a szívünket.
Karomba zárlak akkor, s nem engedlek el soha,
érzésemnek így leszel mindörökké otthona.

Az elmúlás útján

Érzelmes szívünk kóborló, vén vére
lűktetve pumpál, viszi az életünk.
Az illanó perc megkövesült réme
sír kicsit bennünk, de tovább küzd velünk.

Vigyázom álmodat

Víg táncot jár az éji fény
szobád félénk-zöld falán,
s keringőzve járná még,
ám elcsúszik a szekrény oldalán.

Csendben, mint aki lopni jár,
az ágyad fölé hajol,
s hallgatja nagy boldogan,
ahogyan a lélegzésed dalol.

Ó, mit nem adnék most azért,
hogy én legyek eme fény,
s rád borulva óvjalak
álomország kalandos mezején.

Bősz, felfegyverzett őr lennék,
az álmod büszke őre,
s ha bántóak álmaid,
megbosszulná éberségem tőre.

Nem csak ébren, álmodban is
sorsom az, hogy védjelek.
Nincs a Földön senki más,
aki jobban félti az életed.

Virágzó remények közt

Érzelmünk suhanó szárnyával
szállok én bűvöletbe esve,
s e csodás szárnyakat imádva
hagyom, hogy öleljen az este.

Oly jó a fénylő kacagásod
fodrozó tengerében úszni,
s a prém-fehér bárány lelkedre
selyemjövő fényeket húzni.

Szemed szerelmes sugárától
kizöldül szikes, kopár lelkem,
s ezernyi csábos mosolyszirom
pompázik e gazdátlan telken.

Jöjj mámor, temesd kételkedésem,
vetíts elém megújult tavaszt,
s ha meglelt az örök kézfogás,
hűs sárákomig őrzöm majd azt.

Istenem, ha szeretsz egy kicsit,
Ő mindig szorítja a kezem,
ha fél szemmel vigyázol is rám,
végigkíséri az életem.

Doromboló szelek szárnyán

Dalt dorombol a szél a fák árnya alatt,
virág nyílik, serken a fű, ránk süt a Nap.
A természet, mint gondos anya átölel,
gyarló kényelmünkért ne dobjuk ezt mi el.

A láthatár tükrében

Jajvörös fényszőnyegen pihen az égbolt fáradt lába,
habfehér felhővel takarja éjszakára,
s mert ki- kivillan alóla pipacs színű bőre,
a látóhatár vége felizzik tőle.
Langymeleg szél indul lusta sétájára,
vattapaplant fúj a fázós ég lábára,
kék csipkeszegéllyel beszege a szélét,
hogy elvegye a lábak hideglelését.
Egymagamban állok, s e gondoskodást nézem,
mennyi szeretet van a határtalan égen,
mennyi áldozat, mit másokért hoznak,
mennyi boldogság, mit létükkel okoznak.
Mondd, Uram, az Ember miért lett ily gyarló,
miért vagyunk üdvünknek halált hozó sarló?
Miért kaszáljuk le folyvást fénylelkű álmunkat,
miért ássuk buzgón naponta sírunkat?
Ha szembejön olykor egy-egy virágszirmú öröm,
mi karmoljuk, tépjük, míg van kezünkön köröm.
A mosolyfaínk levelét rendre leszakítjuk,
ágait tördeljük, földjét kiszikkasztjuk,
gyökerét kiássuk, hogy ne teremjen soha.
A bölcs Életben csak az Ember ostoba?
Tanulnunk kellene az égtől, a szélről,
szeretetbimbókat gyűjteni a rétről,
a fürdető Nap fényétől nem rejteni el arcunk,
s csak akkor hinni el, hogy jó irányba tartunk.

A megrepedt tél burkán át

Rögtönzött táncot jár a pajkos Nap
egy elsárgult fűcsomón,
és kedvem a mogorva, hallgatag,
megrészegül álmodón.

Oly régóta rázza fagydühös szél
a jegenyék csontjait,
hogy dermedt fülünk hinni sem meri
az új tavasz hangjait.

Pedig napok óta itt szöszmötöl,
hárfahúrján muzsikál,
ráfekszik lágyan a déli szélre,
és pajkosan megcsikál.

Hisz kettétört már a tél gerince,
s meghallva a roppanást,
ő zöld köntösét magára kapja,
úgy hint el megújulást.

Ó, jöjj közénk zsenge virágillat,
terülj szét a réteken,
fürdesd meg fényben kihűlt szívünket,
rakj fészket az életen.

A télre vicsorogva

Rideg, decemberi fagylepel
fedte el a rövid-ujjú várost,
fázva barnult meg a vén liget,
s a park köténye se zöld-virágos.

A hópihés arcú, vén fenyő
megadóan hajol meg a szélnek,
bölcsen túlélő tűlevele
víg mosollyal térdel le a télnek.

Ám a daclelkű jegenyefa
ismét csak pőrére váltan várja,
hogy kabát nélkül, dideregve
fagyjon csonttá minden konok ága.

Lábánál csupasz bokorkarok
megdermedve ölelkeznek össze,
levélsál nélkül, fázós nyakkal,
védtelenül simulnak a törzsre.

Kicsit odébb, a sétány mentén
meglapul pár őszhajú fűanyó,
zord, jéggel bélelt kendőjükre
felvidult fagyvigyorral hull a hó.

Dúlhat benned bőszejegenyedac,
vagy meghajolhatsz, mint a vén fenyő,
úgyis legyőző a vad természet,
hiszen nincsen nála nagyobb erő.

Célod érdekében

Ha áhítva vágysz egy hajnali madárdalt,
űzd el az álmod, mi szemedre homályt csalt.
Hogy szándékod egyszer célodat elérje,
ne totyogj egy-helyben, szaladjál elébe.

Ahogy megágyaztunk

Csúnya, kövér a nyár, elővillan hája,
Nap- perzselte bőre, izzadó tokája,
forró szélbáratot lehel a nyakamba,
s ragacs veritékként fészket rak hajamba.

Tikkadt fűszálerdő sápatagon sárgul,
üde életzáport remél ajándékul,
a fekvő kutyának földig lóg a nyelve,
űzi a hőséget unottan, lihegve.

Melléülök én is a tűzvérvű gyepre,
búsan bámulok a kiégett fövenyre.
Elnézem a fákat, száraz, aszott karral
hívják az enyhülést, s jöjjön zivatarral.

Ó, fullasztó hőség, mért nem adod alább,
a hajnali harmat fürödjön legalább.
A delelő égre bocsáss némi felhőt,
s délutánra küldjél élénkítő szellőt.

Nagyapám nyara még lágyan simogatott,
s nem tett Ő fejére árnyékos kalapot.
Hajadonfőt várta, hogy az aranysugár
megcsókolja homlokát, ha eljött a nyár.

Ám mi, az utódok, „okosabbak” vagyunk,
ősi Földanyánkkal bőszen hadakozunk.
A bölcs természetet állítjuk mi fejre,
s ha elhal az élet, ráfogjuk Istenre.

Dalol a fény a felhők mögött

Elbújt a fény a habfelhők mögé,
szürke az ég, nem láthatok fölé,
de elhiszem, hogy folyvást arra vár,
nyíljon már szét a felhőn a cipzár.

A szív is így, szerényen bujdokol,
vágyfelhő mögött altatót dalol,
de zsong, zsibong az élet ott, alul,
és nem bírja már szívünk szótlanul.

Hát dalolj szív, ébreszd fel a reményt,
súgd fülébe a legszebb költeményt,
hitéért eseng felhői felett,
a tiszta szívű, igaz szeretet.

Hegedű húrján játszd a dallamot,
s hárfa daloljon érző szólamot,
értesse meg a halk szavú gitár,
miképp szárnyal a szív, ha muzsikál.

A felhő, mellyel betakart a szél,
csak átvonuló elfedésként él,
s a fényre vágó tiszta szíveket,
mint a Napot, befedni nem lehet.

Ne add fel

Keresd a fényt merészen, bátran.
A sötétben sírva, vágyva, lopva
gondolj sziporka holnapokra,
s Rád terül majd áttetsző kabátban.

Elveszett világosság

Csillagtalan, vakszemű az éj.
Bús szellő száll szepegve egy vén tölgy lombjára,
bujdokol a Hold is, az a félkaréj,
sötét felhőt húzott elfogyó alakjára.
Süket csend fekszik el a fűpaplanos réten,
álomra csukják szirmukat a szunnyadó virágok,
valahogy így csitul bennem is a vérem,
ha egyre több bezárt kaput látok.
A tegnapi verő fény bőrt harapó tánca
mára vergődő totyogássá satnyult,
s bár a zenekar a nótát épp oly hévvel játssza,
liheg a tánc lépés, üteme már lanyhult.
Inkább vakuljon meg a sebbé vált gondolat,
akár az éj, mely rejti az ég fényeit,
ha a keringőző, szánakozó mozdulat
temetni kezdi az ütem emlékeit.
Vakszemű éj, hadd legyek társad,
hisz a fény neked is szétroncsolta szemed,
a csillagmuzsikával simogató vágyad,
neked is sötétre marja most életed.
Két botorkáló fekete hangulat,
mely egykor lángként élt a csillogás szemében,
most tapogatva keresi az utat,
dallamot kutat a fásult gyászzenében.
De megeléjük, ne félj. A vak szem nem halott.
Elhervadt ízt, még dajkál majd csókos nyár,
s a lepel, mely takart milliós csillagot,
szétfoszlik, mint fény ölen a ködhatár.

Esti fohász

Lebukott már a nap piros alkonyatba,
felragyog a holdnak szép, fényes alakja.

Vattapaplanfelhő libben a hasára,
s rojtos pihefoslány ül rá a nyakára.

Körötte tündököl, mint virág a réten,
az égboltra hímzett káprázatos éden.
Megélénkült szélben gyönyörködve nézi,
mint sorolnak mellé az égi vitézi.

Elől Göncölszekér, Sarki jel felette,
a Tejutat plédként lábára tekerte.
Csipkefátyol-köpenyt csillagokból rakott,
fekete égbolton ezer fény ragyogott.

A Fiastyúk kárál, dörmög a Nagymedve,
mosolyog a vén Hold, meg van elégedve.
Ezüst arca kérőn sóhajt le a földre:
- sok háború volt már, BÉKÉT mindörökre!

Hatalomátvétel

Fényselyem ingben ront körbe a szél,
hallgat a hajnal, csak fegyvere beszél,
vad arcáról a száradó harmat
lerúgja azt éjt, mint zsarnok hatalmat.

Morogva mállik, foszlik a sötét,
hajtogatja búsan szakadt szőttesét,
fénylyukplédet húz a domb lábára,
könnyben ült szemmel felkészül gyászára.

Odacsap a fény duzzadó kézzel,
hóhér-keményen bánik a sötéttel,
sugárállkapcsán a metszőfogak
örölnek, tépnek, marón haragosak.

Hajlott hátú tölgy mereng a csatán,
ő ezt a harcot ezerszer látta tán,
mit a látomás véresnek ítél,
napi váltás csak, a természet így él.

Kínnal bélelt szélszeszély

Ma épp az útszéli tócsákra kajánul fészül
vad barázdát a feldühödött áprilisi szél.
Tegnap esőnyilak millióit hívta vendégül,
hogy mindenki érezze, ő bolond szélszélyének él,
de gyakran nem telik kedve semmiben.

Olyankor vad daca megpihen,
és réveteg szemekkel bámul a táguló létre,
duzzogva elfekszik egy diófa ágán,
irigykedve gondol az éltető fényre,
s míg pihen a rügyet bontó ág állán,
ő is hasznos szeretne lenni, mint a kikelet,
mely reménnyel tölti fel az éledő szíveket.
Aztán lerázza magáról a borús gondokat,
incselkedve kelti fel a szundikáló bokrokat,
végigszalad a harmattól ittas réten,
megtapos néhány felnőni igyekvő virágot,
s a fájdalmat, mi átjárta nem is olyan régen,
magába temeti, elrejti mélyen.

Úgysem érdekli a tüsténkedő világot,
mit is hordoz a bohókás köpenye alatt,
hogy óvó szívet takar egy-egy elsöprő mozdulat.
Hiszen csak azért jajong, perlekedik, táncol,
mert elvárják tőle, mint ahogy szép-szirmú virágtól
várják az orrcsábító, illatos kábulatot.
Ő a szertelenségével vív ki magának bámulatot,
s míg ujjal mutogatnak rá, ó, az a habókos,
senki sem sejti, hogy a lelke fájdalomkócos.

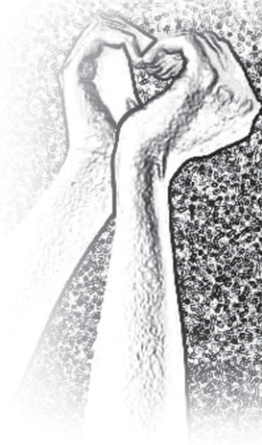
Mi döfünk tört a szívünkbe

Tévúton jársz, mert tévútra vezettek,
gyilkos kézzel ölel már a Nap,
bőrsírt ás a fény vénáknak, ereknek,
ha veszett sugárral odacsap.

Nem simogat már, megrágja a tested,
mint valami éhes fenevad,
tikkasztó a napod, fullaszt az ested,
s a hajnali harmat elapad.

Ó, éltető Sugár, mi tettünk vaddá,
rútul szétszaggattuk fátyladat,
az emberiség tett ily vadállattá,
s most tőből vágná le szárnyadat.

Tévúton jársz, mert tévútra vezettek,
csak visszakapod, amit Te adsz,
ha gyilkosa leszel a természetnek,
végül magad is alul maradsz.

Örök körforgás

Midőn elszárad a virág, lehull a mag,
s befedi a föld, a jóságos, hallgatag.
De kibújik hamarost, mert élnie kell,
a Nap ölelésére ekképpen felel.

Tavaszcím

Dér ül az ágon,
fagyra hűlt tájon
ez megszokott.
Tavaszi zsongás,
szép szírombontás
rég szétfagyott.

Porcukor álom
ring a virágon,
és énekel.
Hólepel anyja
óvón takarja,
úgy ünnepel.

Szél jeges vágya
túr a hóágyba
kis fodrokat.
Karmoló kézzel,
vígra vált képpel
még jól mulat.

Didergő világ
mormol egy imát,
és esdekel.
Haljon a tél már,
madárdal, fényár
ó, jöjjön el.

Tavaszsongás idején

Ma tavaszízű vágy öltött fényruhát,
kacéran kacsingat, s hinti aranyát,
hozzám bújva szendén, mint egy jóbarát,
mosolyra fakasztja gyöngyszín fogsorát.

Március széldala libben a fákon,
kottája rügy gyanánt pózol az ágon,
éledő, új varázs teremtető szárnyon
keringőt jár a kikericsvirágon.

Sárga hajú fűszál harmatba bújva,
zöld-selymű tutyit húz lábára újra,
dolgozó méhecskék zümmögve, bűgva
nektárt kutatnak szíromra borulva.

Barna bokorkarok fényben pompázva
hajlékonyan ringnak madártrillákra,
melegvérű szellő kering a nyitányra,
nem is gondol már rideg, téli gyászra.

Didergő világ, vedd le fagyos lepled,
zsongó tavaszsóhaj lehelje tested,
rövidujjú remény dajkálja ested,
ha a kivirágzást vásznadra fested.

A természet karjaiban

Ha azt hiszed, nem lehet elérni a végtelent,
feszülj rá az égboltra, s amit az a kék jelent,
az lesz a kezdete a mindig keresett útnak.
Onnan már a szándékaid jó síneken futnak.

Lelket melengető szóhasábok

Parányi az ember, míg óriás a lét,
szítsd mégis folyvást a megmaradás tüzét,
s hogy a nagy egésznek hasznos része lehess,
békességre taníts, s minden élet szeress.

A holnap kapuja előtt

Álmok, keressetek új álmodókat,
friss vérű, izgága csikókat,
kiknek patkójuk nyomán
e kiélt tartomány
felnyögve dübörög.

Nékem lassul immár a szívverésem,
búcsúcsókkal a „ meg sem érem”
meglehelte arcomat,
s mint átkos lenyomat,
bőrömön ücsörög.

Álmok, várjátok az új álmodókat,
a vad színekért hódolókat,
s ha lehunyt pillák alól
majd ismét hit dalol,
a fényt hirdessétek.

Vigyétek hírül számos szájtátónak,
sok hitetlen bólogatónak,
hogy újra eljöttek,
s mint dúlt hangförfögeteg,
lelkük ébresszétek.

Álmok, reméljétek új álmodókat,
e Földre szeretethozókat,
kik nincs-ből termést szülnek,
s fénnyel üdvözülnek,
ha Sors rendelte el.

Türelem, megértés legyen az élet,
adják tovább a nemzedékek
a szeretés hatalmát,
s az élet viaszát
ne kín cseppentse el.

Anyáinkról

Anyánk ha simogat, virágba borul a rét,
százezer víg pacsirta tanulja énekét.
Fodros felhő fújja felénk szíve melegét,
míg lelkünkbe palántál számos életigét.

A Nap felé fordítva kicsi csemetéjét,
megóvjá napaljait, s vigyázza az éjét.
Egy életen keresztül szórja szíromfényét,
így halmoz fel bensőnkben harmóniát, békét.

És eljön az idő, hogy elengedi kezünk,
de nincs elmúlás neki, amíg mi létezünk.
Felhőszélről kíséri vergődő életünk,
és amit kaptunk Tőle, mind átéli velünk.

Angyalok Ők

Az édesanyák szíve csupa féltés,
úgy aggódnak az életed felett,
hogy szemükben a mosolygó megértés,
fényre csal minden árnyékos helyet.

Az édesanyák szíve csupa óvás,
Ők nyugodtan csak akkor alszanak,
ha nem ér téged semmilyen bántódás,
és felőled csak szépet hallanak.

Az édesanyák szíve csupa remény,
és elhiszik, hogy szép lesz életed,
mesélnek a virágzásod kezdetén,
s elfonnyadnak, míg védik fényedet.

Az édesanyák szeretete örök,
s ha elhalnak, se hagynak téged el,
ha takarják is néma-ajkú rögök,
lelkük amíg élsz, benned énekel.

A ködharctér győztese

A novemberi néma köd
úgy lepi az arcodat el,
mint a bújócskázó idő,
ki a hunyónak nem felel.

A rég várt mosolyszerenád,
tejszín függöny mögött pihen,
míg fényre szomjas szempillád
be-becsukódik szelíden.

Hangos kesergésem felsír,
s vádlón nézi a harcokat,
mert ködgézt szövő katonák
pólyálják be az arcodat.

Fénylő ösztönöd erővel
vág most a harctéren utat,
s Te feltűnsz eme vérmezőn,
miként egy győztes kábulat.

Ó, én dicső tábornokom,
ezt a csatát is megnyered,
amint közelítesz felém,
minden ködhuszár megdermed.

A háború vesztesége
számunkra nem fájdalmas már,
hisz elérted menedéked,
hol két karom védelme vár.

Az álmok is elhalnak

(Édesanyám halálának hetedik évfordulójára)

Egy röpké villanásra megint feltűntél édes, jó Anyám,
és valót karcoltál egy álom bomlásra ítélt falán.
Oly régen láttalak. Már az álmat sem keresed.
Csendes lemondással adtad másnak az ottani szereped,
pedig még ma is mohó, kölyökszemmel várom,
hogy forrón átölelj, nem baj, ha hazudik az álom.
Óvó karod simogatása alatt
igaznak tűnik a pillanat,
igaznak tűnik a bánatpillás szomorúságod,
amikor egy-egy gyermeki csínytevésem látod,
és nem szólsz, nem korholsz, csak bámulsz,
s a büntudat maró fájdalmával rám hullsz.
Ne hagyj el, Anyám, szükségem van az útmutatásra,
egy-egy tiltó kézre, örömtől táncoló bólintásra.
Valaha ezeket kérés nélkül is kaptam,
de gonoszul elszöktél előlem. Egyedül maradtam.
Tudom, Te már a lélek útját járod szüntelen,
nem nyafogok miatta, csak álmaimban maradj még velem.
Csak gyakran ülj le mellém. Majd párnákkal puhítom a széket,
és beszéljess velem, mint amikor főztem az ebédet,
s Te már nem tudtál segíteni nekem,
mily nagy segítség lenne ez most, édes Istenem.
Halott lélekkel tengődik az élet bennem.
Hát nem látod? Te sem segítesz a keservemben?
Egyszer magam is ily hanyag leszek,
s itt hagyok mindenkit, aki engem szeret?
Ó, ne sírjon senki értem akkor már,
oly önző az élet, és kapzsi a halál.
Mindig elveszi mellőlünk azt, akit szeretünk,
s jól megcsavarva a jajongó szívünk,
egy idő után az álmat sem hagyja meg nekünk.

Új foltot a sorsomra

Mikor remélhet az majd megbocsájtást,
akit bűn még nem fertőzött soha,
csak átvállalta másokban a fájást,
mert lelke érző, naiv, ostoba?

Mikor hiszi el a rózsaszín lélek,
hogy feketére festették falát,
s a vad, tépőfoggal vicsorgó Élet
örült, hogy könnyű prédára talált?

Állok egymagamban, szélnek feszülve,
s lidérc képzetek döngetik hátam,
de hitem daca sárban elterülve,
lábaktól taposva is hibátlan.

Térdelj le élém rongyosszélű sorsom,
új foltot kérj szakadó vásznadra.
Nem virít hitvirág, elhal a szirom,
míg szájkosár feszül rá vágyadra.

Hitem igazáért kéklík az égbolt,
reménysugaram jár ott fenn táncot,
fogj kézen akarat, ahogyan rég volt,
s hódítsuk meg együtt a világot.

Álmokban élek

Éjszakánként megszállnak az álmok,
anyám hangja simogat meg halkan,
kilenc éves fiúcskává válok,
míg szendergek az altató dalban.

Dalolj anyám, öleld át az álmom,
sugározd rám a rég kihunyt fényed,
álmodóvá kellet ahhoz válnom,
hogy érezzem boldogító lényed.

Éjszaka, ha megszállnak az álmok,
Rád én újra gyermekszemmel nézek,
csodát érző kábulatban állok,
ha megélem melegét egy kéznek.

Biztass engem, csókold meg az arcom,
hiteds el, hogy könnyű lesz az élet,
óvod minden repedésem, karcom,
s védőszárnyad oltalmában élek.

Hajnalban, ha elhagynak az álmok,
üres szívvel nézek csak a falra,
majd lehunyt szemmel, vágyódva várok
egy álombéli, rég hallott dalra.

Érintésre vágyva

Egy kézfogás számos reménykaput tár ki,
mégis ki megfogja, ne legyen akárki,
mert érintés közben a lélek kitárul,
s belehal a lelked, ha a kéz elárul.

Álmod áhítózva

Csendes sóhajjal bújt mellém a megfáradt éj,
mint elnyűtt ruhát, levedlette a nappali gondokat,
pőre testén a rémtáncot járó élethéj,
dideregve, kétségbeesetten reszketett,
akár a magára hagyott gondolat.
Magamhoz húztam, s átöleltem szívem melegével.
Ó, hányszor tettem meg ezt már szenvedéllyel
a nyugodni nem tudó, zaklatott éjjel.
Hányszor suttogtam fülébe biztató szavakat,
hányszor hintettem hófödte lelkére
sárgán virágzó, illatos nyarakat,
hogyan csituljon szívverése, csókolja meg az álom,
s a félelemkráterekkel csúfított tájon
nyugodt-zöld fűszálak nőjenek nevetve,
és viruljanak hittel a pusztá értelemre.
Lassan alábbhagyott ijedt remegése,
bizalomplédemet húzta a testére,
a zakatoló dobogás még verte ugyan mellét,
de lassult a lihegés, oldódott a félsz,
s a jajkiáltásokkal túlszűfolt elmét
tisztogatni kezdte a remélt magabiztosságom.
Még sokáig feküdtünk így, összefonódva az ágyon,
mire elért bennünket az áhított álom.

Álomhívó

*(Unokáimnak,
Millei Majának
és Millei Liliánának)*

Álmos a páros,
éjtündér jár most
álmokat,
jóllakott vágyban,
sok vetett ágyban
válogat.

Pillája rebben,
sóhaj-melegben
Rád talál,
Táncba visz Téged,
s lelkedben érzed,
áll a bál.

Táguló tájon,
csillagvarázson
szállsz tova,
elcsábít Téged
álomtündéred
bájhona.

Illanó élet,
villanó fények
otthona,
zárul a szemhéj,
csábít a szebb éj
záloga.

Add hát a léted,
álomtündéred
hívogat,
emlékfelhőkkel,
élményködökkel
simogat.

Csillogó fénypor,
álomemlékkor
ér csak el,
s ragyogó szíved,
mint hálás híved
ünnepele.

Az alkonyat tükrében

Karmoló körömmel kapaszkodik a fény
a sötétségre ítélt féltekénk egén.
Egy-egy felhőhabba rémülten mar bele,
s kiszakít a kékségben kaparászó keze
több apró, derengő fénylyukat,
de hiába, jaj, a mozdulat,
a fekete erő, mint megrendelt gyászlepel
betakar mindent, és dölőfösen ünnepel.
Nézem a küzdelmet, a fény haláltusáját,
látom, miként veszti el sziporkázó báját,
látom, ahogy a szürkeség fojtogató sálja
rátekeredik sápatag, erőtlen nyakára.
Érzem a zsarnok éj kegyetlen haragját,
ki vermébe veti viaskodó rabját,
hogy a hamuszürke tájra a vakság jöjjön el,
mert úgy szép a semmi, ha mindent átölel.
Látom a leigázást, s feljajdul a hitem,
ó, hányszor tűnik meddőnek a küzdelem,
hányszor lenne könnyebb feladni a harcot,
lenyelni a veszteséget, s viselni a sarcot.
Hányszor hazudhatnám, hogy szívemben a béke
a szükséges megalkuvásom síró végterméke,
de képtelen vagyok a megalkuvásra,
azt hagyom a gyöngékre, a behódolásra,
bólogatásra született, bégető birkákra.
Nekem a fény legyen elnyúlhatetlen fegyverem,
ki naponta csatázik elszántan, lelkesen,
s bár keservvel éli meg az éji kudarcot,
mégis mindörökké megvívja a harcot.

Foglalkozási ártalom

Próbálok élni szomorú vidáman,
dalárdát vezetni egy elnémult világban.
Fényt kaszálni nappal, s boglyába tenni,
hogy az éjjel élőket meg tudjam etetni.

Az égre kiáltok

Májusi szél, sóhajts csókot az anyák homlokára,
köszönetszirmokkal simogasd féltő lépteiket,
s mint, mikor langy eső jön száradó mohára,
úgy öltöztess örökzöldbe az emlékeiket.

Fonj hajukba göndör gyermeknevetést,
a Hold sarlójával ékesítsd fejüket,
így köszönd meg nekik a teremtetést,
s hogy megállták mindig a helyüket.

Én édes, jó anyám, tudom, hallgatod szavam,
mint azelőtt, mikor a lét két lábbal taposott,
itt hagyta engem, s én a vigasztalan,
többé anyai ölelést már sohasem kapok.

Emlékedhez bújok, ha Sorsom körme karmol,
a biztatásod éltet, a nevetésed véd,
ám ölelő karom csak levegőt markol,
s hat évnyi panaszomra nem felel az Ég.

Mégis óvsz még engem, onnan fentről simogatsz,
beborítasz fénnel, míg bánatom sorolom,
nem áll közénk elmúlás, Te folyton folyvást adsz,
s én áldott kezedet hálásan csókolom.

Tudom, a köszönet csak hulló szirmú virág,
s hálánkat, mint a felhőt, elfújja a szél,
de attól él az Élet, és újul meg a világ,
hogy anyáink hangja bennünk halálunkig él.

Eladó dicsfényem kamatja

Kapaszkodó hittől fénylett a szemed,
míg morzsoltad álmod illó perceit,
álomvilágodban lettem Istened,
hogy cipeljem éber léted terheit.

Életed hátára szárnyakat szántam,
s dacszelet alá, repítsen az égig,
szirtek szakállát százszor borotváltam,
hogy ne tépje tollad, s juss el a célig.

Felhők ősz ködében mattá vált szemed,
járni sem, szállni sem enged jellemed,
légüres térben muzsikálsz magadnak.

Nagyothalló hárfa húrját pengeted,
s ha néhanap az akkordot megleled,
fénymuzsikusból zenésszé avatnak.

Elmentél

Úgy mentél el, hogy magad mögött mindent felégettél,
körötted a bús, őszi szél üszkös hamut hordott,
dölyfös, vad szíveddel megélt hiteket perzseltél,
elvéreztetted lelkemet, a féltő bolondot.
Elmentél, s míg a Nap saját könnyében fürdött,
hiú elégtétel kúszott fel arcodra,
fuldokló hiányod bennem levegőért küzdött,
s átkozva bár, de áldást adtam a harcokra.
Elmentél oda, ahol faggyal fűtik a lelket,
ahol a szó melege percenként kihűl,
hol hazugságmagvakkal vetnek minden telket,
és a kiáltozás bűsz ordítássá csendesül.
Elmentél úgy, hogy vissza se néztél,
óvó féltésemet bakancscsal tapostad,
az életfonalat, amit eddig megbecsültél,
kaján kacagással százfelé szaggattad.
Elmentél, és én semmit sem tehettem,
kisírt szemű gyász lakott már szobádban,
ebédet főztem, vele gyászatot ettettem,
s dajkáltam éjjelenként, ha felsírt álmában.
Elrohantál innen, hol mindig karok védtek,
s az életvásznadat tiszta vízzel mosták,
hogy izzadt koszlepelben járhasd a vidéket,
miközben szívedet sárral aranyozzák.
Elmentél, és énrám szégyenfelhőt küldtél,
melyből sűrűn hullott a kínbűzös zápor,
s míg hazugsághódtól Te pirosra sültél,
én megsemmisültem záporom szagától.
Olyan az életem, mint egy siket-néma álom,
mely lebénulás miatt tolószékbe kerül,
és hiába búvik ki vad jajongás a szájon,
senki sincs már, ki erről értesül.

Emlékeid hullámverésében

(Édesanyám halálának hatodik évfordulójára)

Anyám fénnel takarta didergő álmomat,
mindennapi kínomból meséket faragott,
s hogy ne legyek a remény számára áldozat,
a hitmeséknek folyvást új szárnyakat adott.

Keservben pácolt, dacos, asszonyi izomból,
apám karma ellen, Ő kerítést font körém,
soha el nem száradó szeretetsziromból
lélekvigyázó baldachint épített fölém.

Anyám hittel etette falánk vágyam száját,
s mosolyt érlelt bennem két felsíró jaj között,
mint vérmes anyasas, ki félti fiókáját,
úgy kőrözött a megtiport szándékom fölött.

Lélekfészkét bős halálvihar zabálta fel,
dacos izmából mára már csak hamu maradt,
de szívéből homlokomra vándorolt a jel,
mely fűti álmaimat a fénypaplan alatt.

Anyám, ha teheted, néha vedd reám szemed,
kisdéd álmokat vigyáznod nem volt hasztalan,
szeretetlenyered morzsáján él gyermeked,
s lélekföldjén az égbolt sosem csillagtalán.

Ezerlelkű magamnak

Ne gúnyolj gyengeségemért,
hisz nem más az, mint szeretet.
Jaj, ne vess meg lágy szívemért,
akkor elvesztem hitemet.

Ne űzz folyvást el magadtól,
én csak önmagamtól megyek.
Bennem bújó akaratból,
éretted magányos leszek.

Ne átkozz keménységemért,
hisz nem más az, mint félelem.
Egér farknyi rongy létemért,
eljön egyszer a végtelen.

Ne is remélj tőlem álmot,
az én álmaim hazudnak.
Földrengető délibábot
jobb, ha Te hazudsz magadnak.

Ne retentsen akaratom,
hisz mosoly lappang mögöttem.
Nyergeld csak meg konok dacom,
ha méregfogát kiköpte.

Ezer évig élhetsz bennem,
jól megtanulni sosem fogsz.
Én vagyok egy idegenben,
majd előbb-utóbb hozzám szoksz.

Értékeinkről

Ki ráncokat, szeplőket állít szembe
a lélek szépségével,
az kallódni hagyja rendre,
hogylélekmilynemesre is nőtt fel.

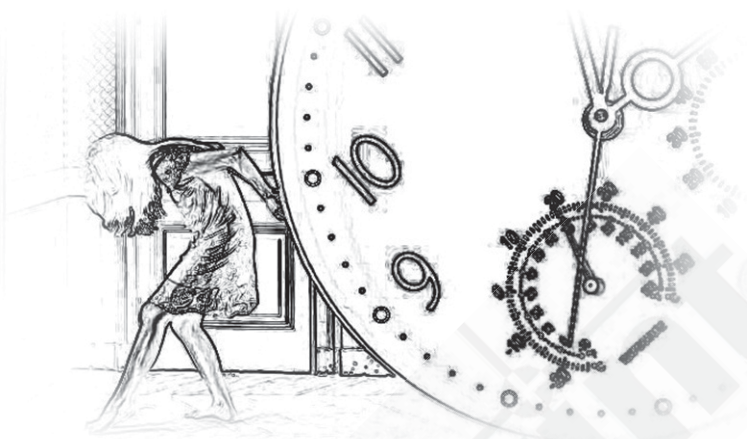
Ó, mennyire nem jelent semmit,
ha hiányzik a küllem adta báj,
amíg ott bent a szívben
egy zenekar muzsikál.

Nem árt, ha a keret is díszes,
ám mégsem az a lényeg,
a keret csak tehet hozzá,
a festmény értékéhez.

Hisz én sem vagyok Dávid,
talán kissé az orrom nagy,
lehet, hogy bennem született újjá

Cyrano de Bergerac.

A szépség belülről árad,
és nem számít a külső fal,
a kiáramló csoda
úgyis mindet eltakar.

Minden változó

Aki megáll az úton, s nem halad előre,
mert hiszi, értékét így megőrzi örökre,
az nem számolt azzal, hogy változó az érték,
s változnak azok is, akik egykor megmérték.

Ha éjfél üt az óra

Szunnyadó éjben mereng el a kétség,
karba-tett kézzel fel-alá jár,
csukott pillával halogatja léptét,
a döbbenet éjpalástján vár.

Pihegne még kissé fekete szemmel,
rágja búját a sötét ragacs,
birkózik a derengő értelemmel,
de a szándék kitartó, makacs.

Tán maradna még, elnyúlna a tájon,
hogya lusta, nyújtózó világ,
miként álmovágya a megvetett ágyon,
törlesszen pár sorsölő hibát.

Hiba volt harccal védeni a békét,
fegyvertűzzel rendet vívni ki,
a Föld kirügyező, új nemzedékét
bősz elvakultságnak tenni ki.

Valaha itt járt közöttünk az EMBER,
kinek ezrek falták a szavát,
szeretete, mint vágyhullámú tenger,
csillogtatta szíve aranyát.

Ám mi eladtuk rútul becses kincsét,
tisza hitét sárral kentük be,
vérébe mártott vágýát, az őszintét,
felcseréltük kapzsi tettűnkre.

Vigyázz világ, e bérbe kapott létért,
a megállóban fizetni kell,
s önző, gazul összeharácsolt fényért,
majd lelket vaktság lepi el.

Szunnyadó éjben dűhőng, forr a kétség,
zárt öklű kézzel megindul már,
nyíló pillával teszi meg a léptét,
a dőbbenet éjpalástján jár.

Hű társ az idő

Ölelj magadhoz te végtelen idő.
Ölelj úgy, miként egy pajkos szerető.
Simogasd meg arcom, becézd a nevem,
legyél a minden, vagy csak az életem.

Mert melletted én mindig erős vagyok,
táruhatnak sorba már az ablakok,
melyeket eddig csukott zsalu fedett,
és fény azon be soha nem érkezett.

Amíg kísérsz te engem, nem kell a tér,
egy lélek-lakta helyen minden elfér.
Nem érhet minket irigy, féltékeny vád,
gondolatgömbben feszül a külvilág.

Csak te kellesz nékem, és adott szavad,
hogy tartogatsz még nekem szép napokat.
Ó, ne mondd a számukat, nem érdekel,
Míg itt vagy, a vén kaszás nem érhet el.

Ha varázspálcám volna

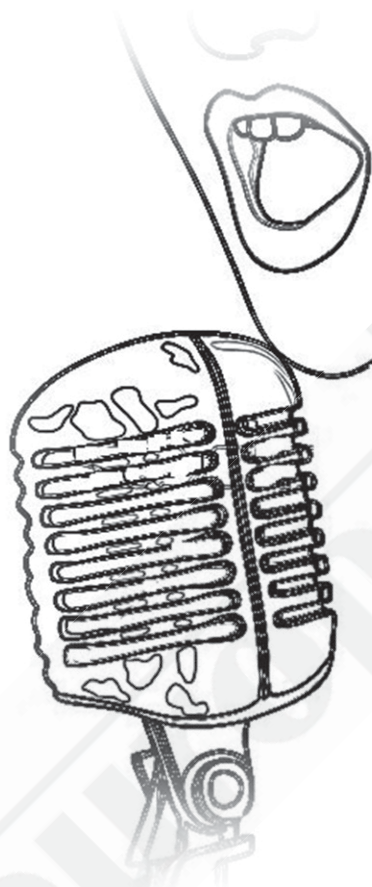
Vinném a napsütést deres testű rétre,
fűszálmilliókat homokos vidékre,
trópusi hőséget küldenék a télre,
hogy jégredős szíve melegedjék végre.

Adnék a tar ágaknak zöld-gömbű lombot,
barna lábuk elé térdepelő bokrot,
a semmittevésnek minden napra gondot,
józan, kimért észnek udvari bolondot.

Lemosnám az égbolt fekete felhőit,
rózsabőrű arcok csúfító szeplőit,
bánathomlokoknak összegyűrt redőit,
gyöngy-fehér érzések sátán szeretőit.

Harangzúgást adnék bátor, igaz szónak,
kötelet nyakukra, kik ellene szólnak,
édes simogatást nyelvet maró sónak,
emberséget nekünk, hogy maradjunk jónak.

Ünneppel fedném be a hétköznapiakat,
s míg nyakkendőket kötne a dolgos pillanat,
szabad szárnyon szállna a fogoly gondolat,
hogy lidérc helyett végre éljünk álmokat.

Jó tudni

A világunkat mások szemével nézni,
fárasztó, szinte lehetetlen kihívás,
pedig a zenekarban együtt zenélni,
fájó kompromisszumok sora, semmi más.

Imává sóhajtott óhajok

De jó volna fehér vágyfelhők habjától naponta
elcsapni az életre éhező hasunkat,
de jó volna néha szépet vágó füllel
hallgatni a megsárgult szavunkat.
De jó volna, ha a hiány étvágytól telt szája
lakodalmi asztalra mereszthetné szemét,
s amíg simogatna a biztosat ígérő csend,
hitünk lágy-húrú hárfája szolgáltatna zenét.
Ó, érzések vad, viharvert viperái
meddig marjátok még fényért kiáltó lelkemet?
Meddig éltet még marásotok mérge,
s jön-e majd harangszó, mely békével temet?
Mond Uram, mi lesz, ha az idő sárga kardigánján
jajongva véresre kopnak,
kínnal bomlanak szét az érzelemszálak?
Mennyire lesz átkozott a holnap,
ha az ajtót már csak kívülről zörgetik a vágyak ,
s bent síró térdrel remél majd az imádat?
Ne biztass, Teremtő, ne szítsd fel, kérlek,
hamuvá kényszerült, hallgatag hitemet.
Ne mutass fényt, ha árnyékkal kötöd be
látásra éhes, megkínzott szememet.
Ha dörög az ég, fekete frakkba öltözött
felhőket fújjál férgeknek hizlalt fejemre,
ne lássak szivárványfényt feszülni
az elérhetően távoli, valós végtelenre.
Inkább süsd reám keményen kacagó holnapod,
ahol konok kisvirágok várják ölelésem,
s míg vad, vérajkú szirmukba belekap a szél,
szárukon megtapad fájdalmas féltésem.
Vedd fel hát bizonyosság ünneplő ruhádat,
köss a ma nyakára élhetőbb nyakkendőt,
hitesd el a hittel, hogy nincs a halálán még,
hisz megér még számtalan, gyönyörű esztendőt.

Két időgyalu között

Elillan az idő. Foszló pillangószárnyon
új holnapot kérlel a perc szorgosan,
csak hulló sziromsíkoly búsuló virágon
az életem. Tűr, vívódik gondosan.

Szópihék röptében vitorlázik tudatom,
figyelik ívét szépre éhes elmék,
elvirágzott érzések gyökerét kutatom,
mely holnap már fakó, száradó emlék.

Bennem a mulandó vad, kapaszkodó daccal
bízik a percben, s hiszi az eljövőt,
szaggató tigriskarmú, elszánt akarattal
hasít ki magának egy darab időt.

Felnyergeli sebtében, s úgy vágat csatába,
győztes vezérként ünnepel diadalt,
s ha megbotlik reszketve paripája lába,
ő csak harsogja tovább a csatadalt.

Rám így adja reményként a tűnő pillanat
a megmaradás hitlyukas kabátját,
s míg tovaszáll ő lengén, köpenye itt marad,
hogy lássam a lyukak terjedő báját.

Letérdelve

Nézz le rám, Uram! Bógésem békítsd,
akaratomorzsámból új utakat építs.
Horzsol a béklyó, feszül az izmom,
sírnak az inak, sajog a csontom,
fájó ízületem rozsdásan üvölt fel,
miközben az agy versekkel ünnepel.
Itt vagyok mégis, teszem a dolgom,
lendül a kezem, igámat hordom.
Fehér léptű lelkem, imához térdel,
de már régen nem e testnek vezényel.
Eladtam a testem hitszegő balgáknak,
hazug mosolyoknak, ígéretcsapdáknak.
Eladtam és néztem, mint viszik kínpadra,
s feszítik rá bőrömet a mindennapokra.
Mégis itt vagyok. De hol van az irgalom?
Egy kínkönnyektől szétázott lélekfalon
dühös, dadogó daccal kapaszkodik az élet.
Segítsetek, vagy öljetek! Ha a félelemtől félek,
rimázkodó hittel remélek,
de hitessétek el már, hogy irgalmas a lélek.
Győzzön meg engem valaki arról,
hogy nem légüres térben beszélek,
és a testemben érintkező idegvégék,
mint önfeláldozó végvári vitézek,
utolsó vérükig védik a vidéket,
mert pusztuló harcra születtek,
és csak az elmúlás nyújt igaz menedéket.

Nem árt tudni

Boldogságra vágyunk, hisz erre születtünk,
de ha reszketünk érte, elszalad életünk.
Azt vesszük majd észre, hogy még nem is éltünk,
idáig csak a boldogtalanságtól féltünk.

Marcangolásra ítélve

Jaj, újfent megmart önnön harapásom,
nem bírok vehemens fogammal,
ha igazsággézbe is bugyolálom,
akkor is vérmes, szaggatva mar.

Ó, hányszor zártam ajkam börtönébe,
láncra vertem a vadállatot,
bölcs hallgatást ültettem örökébe,
de letépte láncát, s harapott.

Könnyű annak, kinek foga már vásott,
s pempőkhöz szokott szakadatlan,
fogam elrágja a záródó rácsot,
nemes fog, ám szófogadatlan.

Jaj, nem marcangolni akar a szentem,
mosoly él a fogzománc alatt,
ám valahányszor vigyorgásra serken,
irigységért vernek rá vasat.

Mosolygását már nem hiszik igaznak,
pedig áldó lélekfényből jó,
így megmarad ő harapó dúvadnak,
ítélje őt meg majd a jövő.

Megalkuszom Veled

Megkopott sorsom a sarokban térdel,
s úgy remél boldogabb álmokat,
hogy létoasztó, kérges, vénült kezével
csiklandoz halálra rácsokat.

Huszáros hajnalom húzza ki kardját,
öl vele egész nap serényen,
hiteket fejez le ostobát, balgát,
s végigdől este a reményen.

Mámorban fürdik a kelő Nap fénye,
s délben már égeti igazát,
de eljön az alkony, s fénylő igéje,
megtörten dajkálja vigaszát.

Ó, Teremtés ura, bösz Sorsnak lángot
miért csak lebukó fényben adsz?
Miért altatsz el termékeny világot,
míg életképtelent élve hagysz?

Kössünk hát alkut, hisz úgy jársz Te jobban,
ha dalomat szállni engeded,
szétszórom tüzem, s a heves lángokban
csak én leszek üszkös gyermeked.

Emlékvers

(Studer Imrének)

Most döbbsenten állok, és hallgatok,
elszórt a fényes ég egy csillagot.
Imi elment. Örökre itt hagyott
szép családot, barátot, holnapot.

Úgy sír most a szem, s vadul fáj a szív,
sok megélt életkép emléke hív.
Csokorba kötötte a képzelet,
az örökké élő emlékeket.

Imi, én tudom, hogy Te nem hagyod
térdre hullni a gyászos holnapot.
Óvó, vigyázó, nemes szellemed
örökké családod felett lebeg.

Múltból ácsolt jövőm

A tegnaphoz simul szelíden a holnap,
sorstársak ők, úgyis egyformán csalódnak,
ha részt kérnek a szorgoskodó mából,
az élő perc illanó, múltó varázsából.

A tegnapi volt már, a holnapnak lesz még
vitrinben porosodó, megkövesült emlék.
A tegnapi álmok mind holnapra várnak,
nem adhatnak teret a tevékeny mának.

Fülembe harsog a holnap zenéje,
és merengve nézek sorsom jövőjébe.
Évtizedek múlva egy poros kereszten
bevésés áll majd: „Ez csak a testem”,
s egy sírkő vigyázza tegnappá vált énem,
fadobozba zárja pár eltékozult évem.

Szétporladó csontomra száll a halotti ének
de nem fáj, akkorra már lélekfényben élek.

Minden idegszál, rost, izom és sejt illékony anyagban
társul majd lelkemhez egy varázskalapban,
és az öreg mágus, az örök varázsló, miközben ígéket mormol
láthatatlan alakká gyúr e nincstelen anyagból.

Holnappá vált testem így ad át a mának,
így leszek jelene a múltból jött világnak.

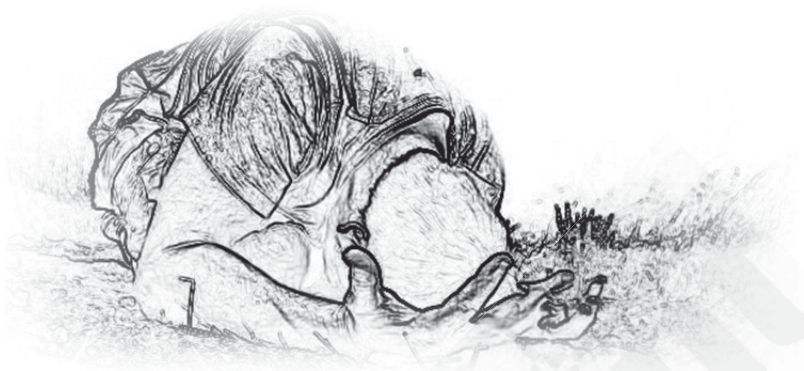
Nincs visszaút

Áldott akarattal óvtam a fényed,
pórázon tartva vak csillagot,
loholtam úgy, ahogy nőtt az igényed,
s mégis az utolsók közt vagyok.

Óriztem álmodat, sírtam is érte,
hogy Te ne tékozold könnyedet,
vágyaím szárnya az eget elérte,
miközben ringattam lelkedet.

Tejfehér felhőhab ízére vágytál,
hogy csillapítsd kóros éhedet,
szívárvány ívéből szeletet vágtál,
hogy abba csomagold fényedet.

Elfogy a holnap, ha nem szülünk újat,
s míg elvetélsz magzatperceket,
Te magadra maradsz, miként az ujjad,
mert nem becsülsz féltő, két kezet.

Lélekazonosulás

Talán elválaszt, vagy összeköt a tér
az idővel. Ám múlása mit sem ér,
ha nem rezdül Benned is a pillanat,
mi átölel, vagy ellök egy perc alatt.

Raboskodó ráncok

Ráncok raboskodnak fáradt tenyeremben,
bőr-börtönöm búsan bezárt foglyai ők.
Szenvednek, mint vérző vadak a veremben,
és azt képzelik, hogy lesznek még szép idők.

Úgy vágynak ők bőrre feszülő nyarakra,
hol fényvirágként éltek fedetlen fővel.
A napfény még balzsam volt vállra és nyakra,
és nem számoltak a sorvasztó idővel.

De jó is volt ám, végigsimulni akkor
az izzadó tenyér fiatalos bőrén,
tudomást sem venni, hogy jön majd egy agg-kor,
mely lemeztelenít, és úgy hagy majd pőrén.

Ó, én rab ráncaim. A valót féltetek?
Megnőtt a távolság? Nehezebb lett minden?
Letiport emlékün, ha újra élitek,
Még-egyszer fürödhet lelketek a Hitben.

Reméllek mégis

Misét mondattál, hogy temesd lángolásom,
gyászlepellet fedted viruló palástom,
hideg hóként hullt rá hiányrögök hantja,
hogy a vádak vermét végleg betakarja,
s míg feltámadást jósolt halotti ének,
szepegő szívdobbanásom semmivé lett.

Most méla magány mar foszló emlékeket,
riadt remény remél ringató életet,
de bölcsője korhad, nem bírja a ringást,
a szúrágásként ható folytonos tiltást,
korhadó bölcsőmben korhadnak az álmok,
hol illatát veszti a vágyott világok.

Vénülő, vak nyugvás vert szívemben sátrát,
felkérte a közönyt örök hálótársnak,
szakadt vágyfonalból meleg paplant szőttek,
hogy elejét vegyék didergő időknek,
s majd egymáshoz bújva várnak virradatra,
még úgy is, ha ennek sose jön el napja.

Reményszárnyon

Friss tűhegyek karcolják fel szívem,
nem vérzik még, csak szurkál, azt hiszem.

Bús bánatom a sarkamban lohol,
ha utolér, a szív már nem dalol.

Vad vágy vonyít a fülembé sután,
tán reményruhát ölt a délután.

Száz ölelés a múltunkon pihen,
lágy illatodat magammal viszem.

Ó, szív ne sírj, engedd az elmenőt,
majd emlékselymet húz a délelőtt.
Ezer sugárt szórhatna még e fény,
de köd búsong a pillája hegyén.

Úgy fáj a báj, ha rácsok között él,
s már elfúlt hangú lemondást zenél.

Ó, ébredj hit, vetkőzd le láncaid,
váltsd valóra a félénk álmaid.

Sorslángok martaléka

Életkényem torkig telik füsttel,
míg égetem én az álmokat,
megkopott remények kerülnek tűzre,
üszkös, hűlt hitük az áldozat.

Félhalott álmok a tűztérben égve,
imára kulcsolják karjukat,
halálos sikollyal, lángokba nézve
siratják a szülőanyjukat.

Sóvárgó szemekkel, temérdek ábránd
pilláját lehunyja örökre,
túléltek hitszegést, s megannyi ármányt,
s füstjük száll illanó ködökre.

Kegyvesztett élet, mondd, ezernyi álmot
miért vet tűzre a pillanat?
Tudattal gyilkolunk varázsvilágot,
szénné vált csontváza itt marad.

Életkény, füstöd szálljon az égre,
hirdesd csak vágyaim halálát,
majd új álmok szemét nyitom a fényre,
így ropja dacom el vad táncát.

Sorsom keresztüzében

Bilincsek helyett szárnyakat reméltem,
szabad, repülhető világot,
most mégis béklyók fogságában élek,
míg vadul szárnyalnak az álmok.

Száz gondolat sír pórázon feszülve,
szaggatja, tépi az istrángot,
de tettvágyam beteg, ágyban feküdve,
tétován takarja a lángot.

Igaz igék imádkozását hallom,
zsolozsmáznak irgalmas hittel,
jövőt kongatnak egy lélekharangon,
élnek e semmit érő tiszttel.

Ó, ti halkán hozsannázó hiányok,
mostantól üvölteni kéne,
szószikrákat szóró, szepegő szátok
égessen reményfényt az égre.

Búsan ülő felhők fehér fejére,
tegyetek tűzcsóvás kalapot,
szél vigyen lángesőt a tetejére,
s égessen szívekben kacatot.

S ha az ég kékje vörös tűzben fürdik,
fűtse fel megfagyott lelketek,
akaratlánggal teljen meg színültig,
s ne hamu keringjen bennetek.

Elhivatott bölcsességgel

Ha az útszéli sár nadrágodra szárad,
Te ne görbítsd attól sírásra a szádat.
Hiszen örülnöd kell annak a tudatnak,
hogy zarándoktársa vagy saját utadnak.

Sosem volt szárnyadat siratom

Illanó Élet, oly aggódva nézem
pilláid alatt a ráncokat,
megvert az eső, s Nap pingált bőrdre
vagyfestékbe mártott rácsokat.

Megálltál néha, és rád ült az érzés,
e röggel telt út tán mérgezett,
mert lelked faláról penészcafátban
mállik le számos emlékezet.

Kacagni vágytál, de könnyecseppek ölen
jajongva szédül, nem ring mosoly,
álmok terén az üres zsebű élet,
elkaszált lábú hadifogoly.

Térden-állva, kúszva haladtál tovább,
hogyan eléred a remélt szárnyakat,
repülni vágytál, de szárnyaidd hegyét
már megcsókoltá az alkonyat.

Csók csonkolta szárnyal vergődsz így tovább,
s ha felkap egy játszi, lenge szél,
azt hiszed, repülsz, a felhők közt jársz te,
de szemérmed erről nem beszél.

Szénéletem védőbeszéde

Csak egy nagy darab szén volt a lelkem,
mely fekete szemekkel láttatott
igaz szeretettűzet e telken,
s ha leégett, folyvást csodálkozott.

Csak egy nagy darab szén volt a szívem,
daloló szivárványízre vágott,
ám helyett rút, fekete színben
festett elétek álomvilágot.

Csak egy nagy darab fekete kőszén,
amit a Sorsszél megtépáz, porlaszt,
követ szórt rá a vándorút őszén,
kimberlitből emelt elé torlaszt.

Csak egy fénytelen fekete ásvány,
kit bízvást a ragyogás éltetett,
besározta több lelketlen járvány,
s ő a Föld gyomrába temetkezett.

Csak egy nagy darab szén volt az élet,
hitére lábak tapostak sétányt,
de ha kivár pár millió évet,
talán lehet még belőle gyémánt.

Virágszirmok fedjék testemet

Oly búsan bújnék én a bársonybőrű nyárhoz,
lágy szellő sóhajhoz, tücsökmuzsikához.
Nézném az augusztust, mint veti meg ágyát,
s a százezer csillaggal csilingelő párnát
miként rázza jól fel, hogy kiszalad belőle
egy-két felhőfoszlány, mely később majd, mint őre
vigyázza melegét, s dalos kedvű lányként
harmatcseppet hint szét a porban hörgő vágyért.
Odasimulnék én, hogy megnyugvásom nőjön,
hogy bizseregve kérje, érezze a bőröm
a suttogó sötét simogató selymét,
ki társam lesz eztán, s ha majd jön a nemlét,
úgy segítsen át a félve várt homályba,
hogy sírjon bele az ég, mert erre a csodára
nem kerül sor többet. Nem lesz rá alkalom,
hogy láthassanak újra, ott a ravatalon.
Virág-viruláskor kell nekem meghalnom,
amikor millió virágszív dobban a szirmokon,
hogy eldalolja életét a friss hantú síromon.

Záródó lélekfények

A jóságléggömböm végleg leeresztett.
Kriptába temetek minden örömpercet,
gyászmisét mondatok számos nemes tettnek,
ölelő karoknak, megértő szemeknek.
Úgy fáj, amikor már a szándék sem remél,
elhalt, sárga falevél visz, sodor a szél.

Féltő sóhajom többé szívet nem ölel.
Nem vélem eztán, hogy a szeretet jön el,
ha lehajol a Nap, s az arcomhoz közel
úgy szórja sugarát, hogy bizalmat növel.
Holnaptól bennem már a szándék sem remél,
elhalt, sárga falevél visz, sodor a szél.

Kínok kínja lettél vad hinni akarás.
Vérpaddeszkát fed a cifra aranypalást,
s e vesztőhelyre lépve meghal a varázs,
ha hamisan várja, hogy izzon a parázs.
Holnapi vágyban már a szándék sem remél,
elhalt, sárga falevél visz, sodor a szél.

A szótlan, sóatlan jövő nem lép előre,
könnyes szemmel bámul rá a Teremtőre,
s míg lélekhullás borul a szenvedőre,
örök ölelést testál a temetőre.
Kiszáradt lélekben a szándék sem zenél,
elhalt, sárga falevél visz, sodor a szél.

Nincs kivétel

Az ember halálos betegségekre ítéltetett,
hiszen senki sem élte még túl, hogy megszületett,
de a mindörökké tartó halotti léteket
a távozóknál egy percnyi élet előzte meg.

Zsebből fizetett élet

Elszáll az élet, elnémul a dal,
megvénül egyszer minden fiatal.
Van pár jó évünk, amíg mulatunk,
de sírva születünk, s úgy is halunk.

Gyermekvilágunk csak két dolgot lát:
külön rakjuk a jót, s az ostobát.
Hitelbe kapjuk a gyermekkacajt,
és kamattal adjuk vissza azt majd.

Hegyre fel! Visszük a napi igát,
kijárjuk mohón a sok iskolát.
Pár évig virágos réten megyünk,
s erre lép rá velünk a gyermekünk.

De múlnak az évek, fonnyad a fény.
Nehezebb minden, mint az elején.
Előleg az élet, mit koptatunk,
öregszik szívünk, s eltompul agyunk.

Már készül a számla, s nagy a kamat,
elfogy szép lassan a víg akarat.
Ránk egy dolog vár még: adós, fizess.
Rámegy a létünk, hát megéri ez?

Zsoltár a lélekről

Aki érez, annak daloljon a lelke,
nem kell, hogy rögtön mindenki ünnepelje.
Nem attól lesz ám az igaz szóból szentség,
ha már a születését is ünnepelték.
A kín teszi majd a bukdácsoló elvet,
valódi fénnyé, amit más is követhet.

Meg kell neki járni gyötrő útvesztőket,
kemény szembeszelet, fagyos télidőket.
Muszáj, hogy bírja a tűző napfényégést,
elutasítást, vagy a kiközösítést.
Megvető gúnyt és a lekicsinylő grimaszt,
az értetlenséget, mely sosem nyújt vigaszt.

Aki érez, annak daloljon a lelke,
nem kell, hogy rögtön mindenki ünnepelje.
Vívja ki maga az igazak moráját,
fedje fel másnak, amit az ő szeme lát.
Hitesse el velük, hogy megóvhat a szó,
hogy védhet másokat, mint puha takaró.

Ne hagyja elégni magában a hitet,
táplálja folyvást, s aki neki segített
cipelni e terhet a hosszú út alatt,
aki vele együtt védte az igazat,
annak megfogva kezét, induljanak el,
az sem baj, ha most még senki sem ünnepel.

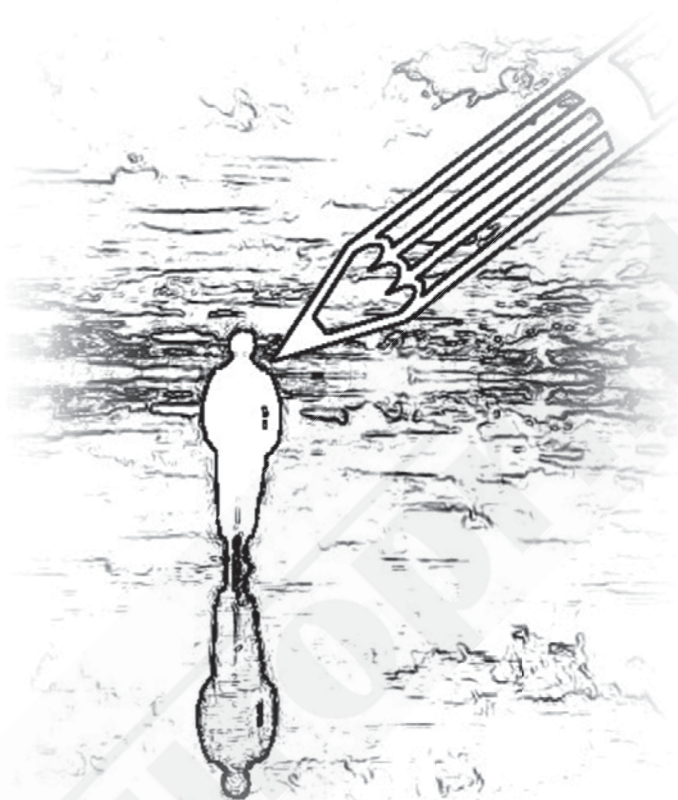
Aki érez, annak daloljon a lelke,
nem kell, hogy rögtön mindenki ünnepelje.
Ami később érik be, jobb a zamata,
édesebb az íze, üdébb az illata.
Az válik nemessé és igazzá bennünk,
amitől dalra fakad mogorva lelkünk.

Zsibongó akarattal

Én mindenképp felkúszom a hegyre,
s ha Isten rajtam nevetne,
vagy gúnyosan integetne,
míg konokságom fejbe verne,
megmutatnám Neki a vérző sziklák százait,
akik imádkoztak értem ma itt,
hogy vörös vágyuk hiába ki ne folyjon,
s a zárt szájú ÉLET csak azért is dalra nyíljon.

Zsugorodó életfonallal

Mielőtt az elmúlás végleg a szememre borulna,
belekapaszkodok egy suhogó hangba.
Egy angyalszárny terít rám megnyugvó békét,
s én befogadom majd az öröklét fényét.
Habfehér tollával megsimítja arcom,
fáradt testemet hitszivaccsal mossa le.
Számba veszi életem, az eddigi harcom,
és akaratom kötelét,
a bütykökkel telt álmokat,
a ragaszkodás szelét,
egy könnyű kéz-mozdulattal oldja le.
És amint lebegek majd ott az időtlen térben,
megtisztulást érzek izomban, sejtben, érben ,
egy végtelen út a lábam elé suhan,
hát rákanyarodok boldogan,
hogyan érezzem, hogyan élvezzem,
az utolsó, a leghosszabb utam.

Belenyugvás

Győztél világ! Mosoly fakadhat arcodon,
hisz egy élettel soha nem lesz alkalom,
hogy az összes ízedet végig éljem én.
Habfelhők fölött, és a tenger fenekén.

Tarisznyádba szánt léleküzenet

Néha kérdő tekintettel néz az elme szét.
Vajon szabad-e harsogni holnapra szánt ígét?
Üvölsön-e bőszen a sok hitre éhes fülnek,
miközben más kezek altatót hegedülnek?
Szórjon-e el magot bús, betonhantú földbe?
Hisz áldatlan a vetés. Most és mindörökre.
S míg azon tépelődik, vajon áll vagy halad
az énekét elszántan követő bólogató had,
lelkében zöldül a remény, mint tavaszi faág,
hiszen élnek itt olyanok, kik megértik szavát.

Létezik egy hatalom, szeretet a neve,
itt nem hazudik árnyékot a fény tekintete,
szerény, egyszerű szavakkal sírja el igazát,
és aki megérti, az mind szívbéli jó-barát.
Itt nincsenek vezetők, dicsőséges rangok,
csak lélekhangot bongó lágy hangú harangok,
melyeknek zenéje úgy száll a fülekbe,
mint tücsökmuzsika a nyári szürkületbe.
Itt a szó oly tiszta, hogy átláthatnak rajta,
nem koszolja be a bólintás hatalma,
nem felülről érkező égzengő zivatar,
hanem földből bújó virág, mit óvva véd az avar.

A szeretet erő, de csak a gyengékhez bújva
simogat folyvást, és ütleget újra meg újra,
ha hatalmával zsarnokok térdeltetni vágnak,
így szór fényölelést egy öldöklő világnak.
Ha látjátok e fényt, nyíljon ki szemetek,
nem fog megperzszelni, csak elszántan higgyetek,
és a sok-sok göröngyöt bátran arrébb rúgva,
megtisztult lélekkel keljetek majd útra.

Utószó

Millei Lajos verseskötetéhez

Izgalommal teli várakozással olvastam Millei Lajos újabb verses-könyvét. Külön öröm és megtiszteltetés számomra, hogy még megjelenés előtt forgathattam virtuális lapjait, ízlelgethettem a bennük rejlő apró csodákat s átélhettem az új versekkel való ismerkedés semmihez sem fogható izalmát, majd utószót írhattam hozzájuk.

Millei Lajos Szószivárványok című kötete az értelemhez és az érzelmhez egyaránt szól, hiszen megtalálható benne a sajátos gyermekkor, egy viszontagságos életút és az irodalmi élet hullámszó tengerén történő kalandos utazás esszenciája. Gondolatai sohasem elvontak, maguknak való, elittudatot tükröző elmecsattogtatások ügyesen egymásmellé rakott képeinek sora, hanem egy hús-vér, hétköznapi ember nem mindennapi létének filmkockái, a gyarló ego kételyei, bizonyosságai és bizonytalanságai.

Mindemellett biztos kézzel összerakott miniatűröket olvashatunk a nagybetűs ÉLET-ről, egy vélt és egy valós világ átfedéseiről anélkül, hogy rossz szájjú, megfellebbezhetetlennek tűnő közhelyeket erőltetnének ránk a múltból vagy hagyományos jövőképek vízióival riogatná a költő nyájas olvasóit. E versekbe bele lehet, sőt, bele kell feledkezni és hagyni, hogy a műves gondolatok, a szívritmusra járó taktusok, a kissé impresszionisztikus felvillanások kiragadjanak bennünket a sötét hétköznapiak porlepte rutinjából.

Jó szívvel ajánlom e verseket az új nemzedéknek, hiszen ez a világ számukra talán ismeretlen, életkori sajátosságuktól eltérő fűszerezésű irodalmi ízeket és új, egyedi gondolatvilágot kínál. Ugyanakkor az idősebb korosztály számára is örömmel bontogathatja ezt a sajátos élményekkel és érzelmekkel teli batyut, melybe a költő hosszú útjának egy viszonylag rövid szakaszán talált kincseit kötötte bele gondosan.

A Parnasszusra vezető út sohasem volt könnyű, de ez nem jelenti azt, hogy az odavezető úton a verseknek izadtságzagúaknak, kőbaltával faragottaknak kell lenniük. Ebben a kötetben jól megférnek az irodalmi mesterfogások a hétköznapi lét mindnyájunkat érintő és érdeklő vetületei.

Barátsággal:

Márkus László

Tartalomjegyzék

<i>Előszó</i>	5
Acélos derékka	9
Helyettetek pengetem a húrokat	11
Égre-feszített kiáltás leszek	12
A különcök útján	14
Nem osztozom	16
Tartsd észben	19
A fájdalom pengeélén	20
A fények ravatalánál	21
A megalkuvás rongyaiban	22
Felvértézve	23
A megújulás hitében	24
A bennünk búvó vágók	25
A rontás dacára	26
A szó hatalma	27
Tanulj meg élni	29
A születés halálára	30
A tudathatár mezsgyéjén	31
A vég kezdetén	32
Az álom üzenete	33
A végső harc előtt	34
Árral szemben	35
Az igazak tanúja vagyok	36
Azért az egyért	37
C'est la vie (Ilyen az élet)	38
A rossz szándék hatalma	39
Csak még egyszer	40
Egy dal a Dalról	41
Egyedül	42
Logikus ellentmondás	43
Elhalt napok hiányában	44
Értetek láttattam magam	45

Eszméljetek, Véreim!	46
Ezer éves visszhang	47
Elkerülhetetlen	49
Fel-feltörő akaratral	50
Fél-álomban	51
Fölötted lépek én	52
Kijelölt utak mentén	53
Golgota utunk	54
Ha már nem szól hamisan a dal	55
Hulló levelek	56
Jajforgácsos életszepegések	57
Kenyérrel dobj	59
Hátunkra száradt útravaló	60
Az adakozás igéje	61
Keringő az Élettel	62
Kifakultak a színes tinták	63
Látásod peremén túl	64
Vak légy, ha nem látsz	65
Léleklángom búvkörében	66
Ne csak nézz, láss is	67
Mindhalálíg játék	68
Nem borulok térdre	69
Nem alkuszom	71
Nyargalj csak, álomparipám	72
Rátok dűl a kereszt	73
Porból gyúrt szavak	74
Még nem késő	75
Sáskahadak rágják	76
Szárnyak híján	78
Szeretet-zsoltár	80
A dal élni akar	83
Szóvitézek a fronton	84
Új szélkarok ringatnak	85
Szócsokorba kötve	86
A kiáltás ereje	87

Tekints a fényre	88
Visszhanglángok tüzeiben	89
Vetélytársak	90
Végső mentsvár híján	91
A szavak erejével	93
Illatozó vágyvirágok	95
A jövő előtt térdepelve	96
A lángért mindenáron	97
Áldott béklyóval szívemen	98
Az álom peremén túl	99
Az égsírás dacára	100
Fogd kézen a reményt	101
Az örök körforgás rabságában	102
Belőlem ki nem szakadhatsz	103
Egymásból kinőve	104
Egyre nő az árnyék	105
Elmémre hulltál	106
Én leszek	107
Földi lármától altató csókig	108
Az igazak mindig visszatérnek	109
Gyolcsomként fedj	110
Jelenés	112
Innen már együtt	113
Kegyelemkenyér morzsáin nem élek	114
Kéz a kézben mindörökké	115
Az emlékek varázsa	117
Követlek	118
Lélekfalamba véstelek	119
Lelkem falára festett a hajnal	120
Magányba fulladt vággyal	121
Magamban látlak	122
Mindenre elszántan	123
Majd önmagadban ápolj	124
Mert tengerembe merültél	125
Mosollyal, hittel, bizakodással	126

Ne tépjük le a kötést	127
Nem bírok értünk, ellened	128
Csak hinni kell	129
Örökkön várlak	130
Nincs megállás	132
Nem számít már	133
Simogató éjszakai gondolatok	134
Csak egy igaz létezik	135
Szárnyaló mosolyod oltalmában	136
Szerelemszekéren	137
Szívdobbanásod vonzásában	138
Ugye eljössz?	140
Téged is utolér	141
Az érzés diadala	143
Vágyszárnyaim erejével	144
Varázshangodra vágyva	145
Végül összeér az utunk	146
Az elmúlás útján	147
Vigyázom álmodat	148
Virágzó remények közt	149
Doromboló szelek szárnyán	151
A láthatár tükrében	152
A megrepedt tél burkán át	153
A télre vicsorogva	154
Célod érdekében	155
Ahogy megágyaztunk	156
Dalol a fény a felhők mögött	157
Ne add fel	159
Elveszett világosság	160
Esti fohász	161
Hatalomátvétel	162
Kínnal bélelt szélszeszély	163
Mi döfünk tört a szívünkbe	164
Örök körforgás	165
Tavaszcím	166

Tavaszzsongás idején	167
A természet karjaiban	169
Lelket melengető szóhasábok	171
A holnap kapuja előtt	172
Anyáinkról	173
Angyalok Ők	174
A ködharctér győztese	175
Az álmok is elhalnak	176
(Édesanyám halálának hetedik évfordulójára)	176
Új foltot a sorsomra	177
Álmokban élek	178
Érintésre vágyva	179
Álmot áhítózva	180
Álomhívó	181
Az alkonyat tükrében	182
Foglalkozási ártalom	183
Az égre kiáltok	184
Eladó dicsfényem kamatja	185
Elmentél	186
Emlékeid hullámverésében	187
Ezerlelkű magamnak	188
Értékeinkről	189
Minden változó	191
Ha éjfél ut az óra	192
Hű társ az idő	194
Ha varázspálcám volna	195
Jó tudni	197
Imává sóhajtott óhajok	198
Két időgyalu között	199
Letérdelve	200
Nem árt tudni	201
Marcangolásra ítélve	202
Megalkuszm Veled	203
Emlékvers	204
Múltból ácsolt jövőm	205

Nincs visszaút	206
Lélekazonosulás	207
Raboskodó ráncok	208
Reméllek mégis	209
Reményszárnyon	210
Sorslángok martaléka	211
Sorsom kereszttüzeiben	212
Elhivatott bölcsességgel	213
Sosem volt szárnyadat siratom	214
Szénéletem védőbeszéde	215
Virágszirmok fedjék testemet	216
Záródó lélekfények	217
Nincs kivétel	219
Zsebből fizetett élet	220
Zsoltár a lélekről	221
Zsibongó akarattal	222
Zsugorodó életfonallal	223
Belenyugvás	225
Tarisznyádba szánt léleküzenet	229
<i>Utószó</i>	231

